

COLECȚIA RÂSUL LUMII

HUMANITAS

NICOLAS BEAUJON (n. 1964, Mont-de-Marsan) este un francez deprins să privească lumea prin lentila ironiei. La școală învață, dar fără să dea în brânci. Acasă citește, dar fără criterii înalte. Își cunoaște talentul, dar parcă se teme să-l fructifice. Pare mai tentat de muzică decât de literatură, chiar dacă muza scrisului i se oprește din când în când pe pervaz. În paralel, prestează diverse munci de plan secund, pentru ca la începutul mileniului să ia decizia cea mare: stabilirea în Canada. Aici Beaujon își întemeiază o familie numeroasă și se dedică muzicii rock. Din când în când, mai face o vizită în Franța. La un moment dat pune în bagaj manuscrisul unuia dintre cele opt romane pe care susține că le-a scris. Editura Le Dilettante se arată interesată, iar la scurt timp după aceea publicul francez face cunoștință cu *Patrimoniul omenirii*. Beaujon se arată mulțumit de publicare, dar rămâne fidel unui slogan învățat printre solouri de chitară și de baterie: O viață de rocker nu valorează nimic, dar nimic nu valorează cât o viață de rocker.

NICOLAS BEAUJON

Patrimoniul omenirii

Traducere din franceză de
MARIA PETRESCU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta
ANGELA ROTARU

NICOLAS BEAUJON
LE PATRIMOINE DE L'HUMANITÉ

Sofiei mele

*Viața e ceea ce ți se întâmplă
în timp ce ești prins cu făcutul altor planuri.*

JOHN LENNON
(Beautiful Boy)

1987

*a*gent de contact, asta nu-i puțin lucru. Sunt selecționați doar cei mai buni. Cei cu adevărat foarte buni, îmi zisesem, ajungând la marginea orașului Cachan și dând cu ochii de mulțimea de agarici care se îndreptau către centrul de examene. Eram în jur de-un milion, un milion și jumătate, iar la concurs nu fuseseră scoase decât vreo treizeci de posturi. Orașul era literalmente năpădit, forfotea de agarici mânati cu toții de același ideal: să devină agenți de contact. Se împrăstiau pe străzi și prin magazine, căutând țigări, cornuri cu ciocolată, pixuri, amulete sau orice flecușet care iar fi putut ajuta să-și depășească stresul.

Când am văzut aglomerația din fața intrării, m-am gândit că poate era mai bine să fac stân-ga-mprejur. La urma urmei, nu eram obligat să mă prezint la concurs. Puteam profita de ocazie să vizitez orașul Cachan și pe cel învecinat, Arcueil, unde, din câte îmi aminteam, marchizul de Sade ținuse o căsuță în care își primea metresele și se distra picurându-le ceară fierbinte pe poponet.

Puteam la fel de bine să mă întorc frumușel acasă, unde, în fața oglinzii, să-mi liniștesc imaginea stânjenită prin vorbe blânde: „Zău așa, la cât de mulți candidați erau, n-aveam nici o șansă. Eram terminat din start.“ La nouăsprezece ani, îmi păcălisem toată familia că mă dusesem la Paris să dau examen de admitere la Școala de arte decorative. Genial. Totuși, nu era minciună decât pe jumătate, căci de dus mă dusesem în Capitală, însă numai pentru un concert Iggy Pop. Când ai mei m-au întrebat în ce au constatat probele de examen, i-am îmbrobodit pomenindu-le un subiect dificil despre *happening*, și încă unul și mai și pe tema chitarei electrice în istoria artei. La aproape o lună de la această ispravă, îmi anunțam familia dezamăgită, însă deloc surprinsă, că picasem la scris. La o diferență de o jumătate de punct, păcat. M-au îmbărbătat, felicitându-mă că mă încumetasem să mă prezint; gestul meu eroic dovedea că eram hotărât să fac în sfârșit ceva cu viața mea și le închidea gura celor care bănuiau în mine o pasiune pentru trândăveala absolută... Opt ani mai târziu, nu mai aveam de dat socoteală părinților. Mă emancipasem. Locuiam în Paris și nu mai era nevoie să iau TGV-ul ca să dau examene sau să-l aplaud pe Iggy Pop.

Of, ce pana mea caut eu aici? Asta a fost prima mea reacție când am văzut subiectul de

la matematică. Zăream pe fereastră norii mari și cenușii, încărcăți de ploaia pe care ne-o păstrau pentru ora șaisprezece treizeci, când se terminau probele. Au trecut douăzeci de minute fără să trag nici cea mai mică liniuță pe ciornă. Încercam să pricep. Era vorba, în mare, de niște trenuri care se întâlneau cu toată viteza într-un tunel. Vâjjj... Ni se dădeau orele de plecare și de sosire, dar trebuia să ghicim cu ce viteză mergeau. Cu toate astea, nu eram luați prin surprindere, căci, încă din școala primară, orice elev află că, dacă nu știe să rezolve o problemă cu robinete care picură sau cu trenuri care se întâlnesc, va ajunge să stea multă vreme în ultima bancă, lângă calorifer – deși, în mod straniu, asta nu înseamnă că orice părinte visează să-și vadă copilul făcând carieră ca instalator sau mecanic de tren. Mi-am petrecut timpul rămas înghesuit și pe întuneric la mine în tunel, după care am predat o foaie plină de tăieturi chiar înainte de expirarea timpului, fără să fiu sigur că trenurile nu se ciocniseră înăuntru din pricina erorilor mele de calcul. Tipul din dreapta mea expediască exercițiul în doi timpi și trei mișcări și folosiscă restul timpului ca să-și facă ordine în diplomatul nou-nouț, plin de rechizite ultimul răcnet. Avea chiar și un compas, în caz că ni s-ar fi cerut să trasăm cercuri. Individul mă deprima. Mi-l și

imaginam agent de contact, ghiftuit și la căldurică, în timp ce eu, în amărâta mea de mansardă, mă chinuiam să-l întrec în virtuozitate pe Jimi Hendrix. Habar n-aveau candidații ăștia că printre ei se ascundea un întruș. O viitoare legendă a chitarei electrice. Concursul ăsta era doar un mijloc de supraviețuire, căci, de fapt, pe mine mă aștepta ceva măreț. Ceva gen un turneu în State, după care un altul în Europa, apoi un altul în Japonia (la insistențele fan-clubului meu japonez)... Ceva gen glorie, bani și femei, pentru care nu se dă examen, care se găsește în noi, înrădăcinat ca gena alcoolismului, o chestie pe care o împarți cu un Mozart, un Michelangelo sau un Hendrix, interzisă muritorilor de rând... Subiectul de la franceză mi-a aterizat pe masă în momentul în care soloul de chitară din *Purple Haze* îmi răsuna în cap. Întrerupt în plină inspirație, cu degetele topăind ca niște spiriduși pe corzi, am dat cu ochii de următoarele: „Comentați: *Cultura este ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot.* Herriot.” Simbolul *teenager*-ilor din întreaga lume doar n-avea să se eschiveze în fața unui subiect atât de simplu. Afară, norii deveneau din ce în ce mai amenințători. Orașul avea să cunoască în curând Potopul. Jimi, te întreb: „Nu este cultura ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot?” La trei rânduri în fața mea, o fată

cu coc se scărpină pe ceafă. Ia să coborâm de la peticul ăsta de nuditate și să plonjăm în restul ei. Până la bucle ei încă neprăjite de marchizul de Sade... Spune-mi tu, fată cu ceafă delicată și fese ignifugate, nu este cultura ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot? Herriot scosese o maximă dintr-alea pe care le poți folosi atunci când nu găsești alt subiect de examen. Era culmea Herriot ăsta. Uita să cumpere pâine, uita să-și ia cheile, uita de ziua nevesti-sii, dar nu-și uita NICIODATĂ cultura. Observați cât de culți sunt amnezicii. Clic. Clac. Cloc. Vecinul meu și-a închis cele o mie și una de clapete și sertărase de la servieta diplomat, mi-a aruncat o privire triumfătoare și s-a dus să predea lucrarea cu mai bine de jumătate de oră mai devreme. Ploaia, punctuală, a început să cadă peste oraș la șaisprezece jumătate fix. O după-amiază simpatcă, așa cum știe viața să ne ofere. E de la sine înțeles că eram de acord cu Herriot: cultura este, până la urmă, ceea ce ne rămâne atunci când am uitat tot... În metrou, candidații își dădeau rezultatele de la matematică, superușoare. În schimb, mulți se plângeau de citatul din Herriot, o prea mare bătaie de cap.

Contrar culturii mele, prezente în spirit în orice situație, am uitat de concurs până în ziua

în care am fost convocat la oral. Să vă vând un pont: poți să te încurci în mersul trenurilor și tot nu te împiedică nimeni să fii admis la oral pentru postul de agent de contact. Iar orahul nu-i un capăt de țară: e de ajuns să spui că da, ești de acord să porți uniformă, fie ea și nasoală, și să ții treji patru funcționari aflați în plin proces de digestie, spunându-le că da, ai UN MARE CHEF să contactezi. Visul unei vieți întregi, de fapt: să contactezi.

1988

*P*e 12 ianuarie 1988 am făcut primii pași în minunata lume a contactului, alături de cincisprezece colegi scăpați și ei teferi din concursul de la Cachan. Niște pași fără rost însă, căci nu făceam altceva decât să ne învârtim pe loc. În câteva secunde, înțelesesem: agent de contact însemna paznic de muzeu. Paznicul de muzeu nu mai exista, meseria fusese revalorizată. Nu se mai păzea, se contacta. Într-un fel, era bine: nu mai trebuia să le spun alor mei că reușisem cu brio la un concurs pentru postul de paznic de muzeu. Ideea că ar exista un concurs pentru o asemenea meserie, și deci și posibilitatea de a-l pierde, părea, într-adevăr, desprinsă din SF. Agent de contact, asta era cu totul altceva. Suna mai bine. „Fiul meu? Este *agent de contact*.” „Agent de contact? Măi să fie!” „Unde mai pui că lucrează într-un muzeu. Un fel de conservator, ce mai!” „Într-un muzeu? Ce noroc! Adică poate să se plimbe noaptea printre exponate, nu? Și să viziteze depozitele?...“

În ziua de 12 ianuarie am dat cu ochii de adevărata față a lucrurilor. O față de o culoare asemănătoare cu ceea ce obțin copiii când amestecă la întâmplare acuarelele: maro închis. Maroul ăsta artistic fusese ales pentru uniformele noastre, croite dintr-un fel de pânză de iută. Semănam cu niște sperietori de ciori, ceea ce și eram, de fapt. Niște sperietori dotate cu un *badge* fosforescent, ca să inspirăm teamă chiar și în penumbră... Dimineața a fost dedicată unei formări ultrarapide numite, judicios, „formare-contact“, iar după-amiaza ne-au aruncat în groapa cu lei – zona 76 bis, secțiunea sculpturi. Formarea ne-a demonstrat că, în ciuda oricăror așteptări, contactul este o mare varză. Contactul se descompune în două subentități distincte, deși complementare: primirea vizitatorilor și securitatea. Trebuia să punem accentul pe primire, ăsta era laitmotivul. Mi-am notat câte ceva, ca să nu uit: zâmbești, te ridici de pe scaun când ți se vorbește, nu molfăi gumă, nu indici vreo ieșire la nime-reală, dacă nu știi unde este, nu întinzi mâna după bacșiș când ești felicitat pentru calitatea primirii făcute, când vorbești cu anglo-saxonii spui la sfârșit *You're welcome* etc. Securitatea era cu totul altă mâncare de pește. N-ai crede, dar vizitatorii riscă multe într-un muzeu. Incendii, atentate, busculade, nebunie colectivă, gestul disperat al vreunui nebun înarmat... Fără să mai

vorbim de pericolele care ne pasc pe fiecare dintre noi în orice moment: crize de nervi, atacuri cardiace, o recidivă a malariei... În plus, trebuia să ne gândim și la opere. Formatorul ne-a repetat de vreo zece ori: noi protejăm nici mai mult, nici mai puțin decât patrimoniul omenirii. O parte din el, e-adevărat, însă o parte fără de care ar lipsi o verigă din lanț, iar patrimoniul nu ar mai fi niciodată la fel. Omenirea și-ar reveni cu greu.

Ca să fiu sincer, nu mi-am putut pune în practică noile cunoștințe în materie de securitate în prima după-amiază la noul meu loc de muncă, căci nici un vizitator nu a furat vreo operă din patrimoniul omenirii și nici nu mi-a adresat vreun cuvânt. Nu a trebuit să fac față decât colegilor. Făceam echipă cu Matarabar, un hindus mititel cu mustață și cioc à la Napoleon al III-lea, și cu Bouin, un nou-venit ca și mine. Matarabar ne-a instruit repede: „Faceți rondul, verificați *rainul*, stabiliți perimetru securitate în caz de pericol mare ca obiect suspect exploziv, și faceți raport dacă incident.“ Am făcut rondul cu Bouin, fără să-l țin însă de mână de frică să nu fiu ridicol, și ne-am petrecut toată ziua întrebându-ne ce anume putea fi *rainul* care trebuia verificat. Am făcut pauze, multe pauze, dar nu am identificat nici un mare pericol, nici un perimetru de securitate și nici un obiect suspect. O jumătate de zi de hoinăreală în care am ascultat văicărelile unui Bouin care părea abonat la tristețe și nefericire, în timp ce Matarabar, cu fundul lipit de singurul scaun

disponibil din zonă, trasa cu o riglă cruciulite pe niște bilete de loto. Seara, la ora cinci și jumătate, Matarabar a hotărât să pregătească „evacuarea”, adică să-i îndrume pe vizitatori numai către ieșire, cu trei sferturi de oră înainte de închiderea oficială. „Gata. Nu mai treceam nimeni. Muzeul se evacuează.” Poate că pe vremea lui nu se făcea formare-contact, mi-am spus. În timp ce vizitatorii părăseau în liniște incinta, Matarabar s-a oprit în fața unui dulăpior roșu și a început să urle: „VOI NU VERIFICAT! Șeful de echipă pune raport!”. A deschis apoi dulăpiorul roșu, pe care scria cu alb: *Robinet Armat Incendii*. În sfârșit, misterul *rainului* se rezolva!... Una dintre obligațiile noastre era să verificăm RAI-urile, niște dulapuri răspândite prin tot muzeul, care conțineau, fiecare, o găleată și un furtun, iar unele și un extingtor. Dacă furtunul era perforat, trebuia anunțat imediat superiorul, în cazul de față șeful de echipă cel mai apropiat: el anunța pompierii, care veneau și aplicau un petic. În caz de incendiu, aveam și noi, agenții de contact, dreptul să umplem găleata cu apă și s-o turnăm peste flăcări. Prima mea zi de lucru nu s-a terminat cu un incendiu, slavă Domnului pentru patrimoniul omenirii. S-a terminat fără să pot trage vreo concluzie, nici negativă, nici pozitivă. Mă plictisiseam de moarte, bineînțeles, însă, la urma urmei, nu mai mult decât mă plictisiseam în celelalte activități

salariate, la liceu sau în atâtea alte împrejurări. În plus, Bouin mă tocuse la cap toată după-amiaza: aveam *siguranța locului de muncă*, unul dintre lucrurile cele mai de preț de care se poate bucura ființa umană în zilele noastre. Unii ar face moarte de om să fie în locul meu. Câteodată, plictiseala valorează cât tot aurul din lume.

*J*obul ăsta părea floare la ureche. Am prins ce era de făcut cât ai zice pește. Normal că erau și părți dificile, ca permanenta căutare a obiectelor suspecte și a dulapurilor RAI, dar, per total, nu mi se părea greu; în orice caz, era mai puțin obositor decât culesul viei pe dealurile abrupte din Roussillon, ca să pomenesc doar una dintre meseriile cu care mă îndeletnicisem ca să fac un ban. În plus, exista și *planning*-ul. După cum îmi explicaseră zece persoane încă din prima zi, pe lângă siguranța locului de muncă, beneficiam aici și de *planning*. De un *planning* nemaipomenit, într-adevăr, dac-ar fi să mă iau după foaia xeroxată pe care o primisem în prima zi. La prima vedere, căsuțele albe (zilele lucrătoare) depășeau cu puțin căsuțele negre (zilele libere). Schema era atât de ciudată, încât nu de puține ori se întâmpla ca nou-veniții să se încurce și să apară la lucru într-o zi liberă, neglijență sancționată corespunzător de șefii de echipă, superiorii noștri direcți și garanții regulilor administrative. *Planning*-ul ăsta era un șvaiter plin de găuri, în care

mă puteam cuibări ca să mă dedic vocației mele, chitara. Agenții din muzeu ar rămâne cu gura căscată văzându-și fostul coleg la televizor cum primește cel mai recent disc de aur cu o moacă blazată. Parcă-l văd pe Matarabar chemându-și ciurda de puradei în gura mare: „Veniți vedeți! Câștigătorul disc de aur e fost coleg! Eu învățat tot la el! Perimetre securitate! Rai! Tot-tot!“ Și pe Bouin, deprimat, dând pe gât un Panach', berea lui preferată, și uitându-se cu o invidie amestecată cu admirație la rockerul escortat mereu de două-trei *call-girls* și care își abordează succesul cu filozofie, căci a ros prea mult timp oase goale ca să nu se ghiftuiască acum cu fripturi succulente. La muzeu, aș fi adeseori dat ca exemplu... O generație întreagă de agenți de contact i-ar bate la cap pe boboci cu povestea mea: „Noi l-am cunoscut când era agent! Da, simplu agent! Care supraveghea și primea turiștii, fără să facă pe grozavul... Se vedea, luați aminte, că e atins de geniu, deși a fost întotdeauna un om foarte simplu – nu se ferea niciodată să dea o cafeluță când îi venea rândul. Sigur, nu prea mai vine pe la noi, dar are agenda încărcată până la refuz, vă dați seama. Stai liniștit, nu-ți purtăm pică, amice, ești modelul nostru, al tuturor!“

La urma urmei, era cam ca la armată. Un loc unde întâlnești tot felul de oameni. Oameni pe care altfel nu i-ai fi întâlnit niciodată, pe care în viața reală i-ai ocoli cu grijă. Însă uneori viața reală nu există. Seamănă cu un coșmar în care atârni în gol ca o marionetă dezarticulată, mânuită de un bolnav de Parkinson. Instancele superioare au decis brusc să te pună laolaltă cu câteva specimene rare dintre semenii tăi, trase la sorti, ca să vă trimită apoi pe aceeași galeră, în același muzeu, în aceeași cazarmă. Așa am avut eu, băiat fin și delicat, poet în timpul liber, nemaipomenită șansă de a petrece un an întreg alături de un sergent semicretin, coborât dintr-un cătun de munte care lipsește probabil chiar și de pe harta națională să țină magazia de efecte a Regimentului 75 infanterie din veselul oraș Valence, în zona Drôme. Magazia de efecte a Regimentului 75 infanterie conținea toate uniformele și caschetele regimentului. În același timp, ne servea drept dormitor mie și sergentului meu, căci trebuia să dormim acolo ca să fim pregătiți pentru

un eventual atac al unei Armate Roșii atât de zdrențăroase, încât i s-ar fi putut năzări să ne fure uniformele ultimul răcnet. De la ora șapte seara, când ne întorceam de la popotă, sergentul își desfăcea prima bere și punea o casetă. Urmău două ore de Johnny. Vorbesc serios, două ore. De Johnny. Două ore de Johnny. ÎN FIECARE SEARĂ. Chiar și duminică. Sunt un om normal, îmi place Johnny Hallyday, sau, mai bine zis, nu-mi displace. E simpatic, pitoresc, familiar, îl auzi de mic copil etc. Dar două ore pe seară cu el, asta nu. E prea de tot. Ajungi să clachezi, mai ales când încerci să citești – să citești o carte fără poze, nu benzile desenate comice sau porno pe care le devora sergentul meu. Nu vreau să mă dau mare că sunt în stare să citesc mai mult de trei sute de pagini fără poze, dar să încerci să te concentrezi pe *Crimă și pedeapsă* (am trecut prin perioada dostoevskiană în timpul serviciului militar) în timp ce un sergent se scarpină-n fund răsfoind *Violați de nîmfomane* pe miorlăielile lui Johnny e nașpa rău. Iată unde duce mixtura socială, principalul avantaj al vieții militare. Totuși, mi-am dat seama în acele douăsprezece luni de infern că Johnny Hallyday este un interpret cu adevărat popular, că muzica lui ajunge, victorioasă, până în Valence, în vântosul Drôme și pare să emoționeze niște oameni tari ca piatra – de exemplu, pe sergentul meu. Bravo, Johnny, poți să te

mândrești cu asta. Că m-ai călcat pe nervi tot anul ăla nenorocit de armată, e puțin spus. Între noi fie vorba, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, ar trebui să faci ceva cu textele. Și cu muzica. Și cu aranjamentele. Ar trebui, din când în când, să cobori un ton. Mai încet, amice. Nu suntem surzi.

La muzeu nu trebuia să suport sforăitul camarazilor mei, la 18 fix muzeul se închidea și fiecare se ducea acasă. Colegii erau uneori agasanti, însă nici unul nu atingea nivelul sergentului meu din Regimentul 75 infanterie, cu excepția lui Bouin, în felul lui; dar Bouin nu o făcea dinadins, el era un naiv, habar n-avea că ne scoate din sărite practic pe toți, în afară de câțiva veterani obișnuiți cu ce-i mai rău, care oricum ar fi putut face echipă și cu niște măgari fără să fie deranjați de răgetele lor. Unii dintre ei impresionau prin indiferență. Matarabar, de exemplu, dacă-l lăsa să-și completeze grilele loto și arunca o privire de două ori pe zi la dulapurile RAI, te lăsa să dormi la umbra vreunei statui fără să te trezească înainte de ora închiderii.

*P*romoția Cachan 1987 s-a împărțit repede în două grupuri independente, echipa E și echipa G, care nu aveau să se mai întâlnească din cauza *planning*-ului diferit. Așa am scăpat eu, repartizat în echipa G, ocazia să mă lipsesc de singura tipă bunicică din grup, o eurasiatică repartizată cu forța în echipa E. Despărțirea asta mi-a afectat mult timp moralul. Colegele mele din echipa G nu erau nici eurasiatice, nici frumoase: doamna Renard, căreia i se spunea, cu afecțiune, tanti Renard sau pur și simplu „grasa“, avea în jur de 130 de kile și mirosea foarte tare a parmezan; iar Sylvianne Mouchon, de îndată ce încercai să scoți vreun cuvânt de la ea, se înroșea ca un rac aruncat în apă fiartă – de altfel, Sylvianne Mouchon transpira abundent. Mai era a treia fată, suplinitoarea Pascale Fabert, despre care ne întrebam ce caută aici, cu taioarele ei șic și cu limbajul ei de mare doamnă. O defazată. Se zicea că tatăl ei, înalt funcționar, îi pusese o pilă pentru jobul ăsta. Ce mai pilă: paznic de muzeu, suplinitor, cu contract pe o lună care se reînnoiește dacă

totul merge bine. Suplinitorii erau cei care nu avuseseră curaj să dea examene supercomplicate, agenți prost plătiți pe care chiar și noi, bobocii, îi puteam admonesta pe săturate, căci statutul nostru de titulari ne plasa la zeci de kilometri deasupra acestei pleve.

Șapte dintre candidații admiși la Cachan fuseseră trimiși să refacă efectivul echipei G, care suferea, se pare, de insuficiență cronică încă din negura veacurilor. Datorită nouă, nivelul creștea dintr-odată. Erau acolo Bouin, dezrădăcinatul, neconsolatul din Limoges și Limousin; Dupont, punkerul transformat în funcționar, ale cărui creastă și cercei făceau obiectul unor infinite debateri pe tema noțiunii de primire (ești primit bine de un punker, poate un punker să primească publicul fără să-l ia la înjurături etc.); Locatelli, un veteran de la poștă care a regretat încă din prima zi vremurile de altădată când se plimba din poartă-n poartă, căci, în ciuda căteilor, măcar avea ceva de făcut; Philippon, al cărui cap de clown (cu nasul roșu și părul vâlvoi în jurul unei chelii destul de avansate) contrasta cu caracterul lui susceptibil; Trévisé, un sonat repartizat din prima zi în rezervele cu obiecte prețioase, la subsol, deoarece, conform certificatului dat de psihiatru, pacientului i se interzicea contactul cu publicul, care altfel risca să și-o ia tare de tot;

Slimane, alt țicnit, autorizat însă, din nefericire, să lucreze printre oameni, pe care îi căpia îndrăgând vrute și nevrute cu vocea lui de stentor. Eram și eu, dar nu prea contam, căci abia apăream, ca fulgerul, și-mi și luam zborul, cu avionul privat, spre sfere mai înalte...

Mai erau și ceilalți, fantomele din echipa G, vagi și cenușii, care rătăceau ca niște pacienți prin săli și pe culoare, cocoșați, cu mâinile la spate, murmurând versete obscure și misterioase. Uneori, câte unul dispărea și treceau șase luni până-ți dădeai seama că lipsea pe bune; alteori, dădeai peste câte un chip necunoscut, care-ți declara totuși că făcea parte din efective de zece ani buni. Agenți străvezii, pe care vizitatorii îi puteau călca pe picioare sau ciupi de bicepsi fără nici o grijă, nu se plângeau niciodată și nici nu aveau să se plângă vreodată. Erau inexistenți.

Unelele noastre de lucru erau rudimentare, reduse ca număr, dar eficace. În primul rând, scaunul. N-aveai scaun, nu erai agent de contact. Să cutreieri toată ziua zona 234 ter e inuman, mai ales când ești însoțit de un Bouin sau de un Philippon, defetști prin excelență. Supraveghezi mai bine când stai jos. Mai ales fundurile gagicilor. Lor nici prin cap nu le trece, însă n-au de ce să-și facă griji pentru fundurile lor când merg la muzeu: muzeul este sigur și chiar le oferă o protecție adevărată în incintă, care nu intră în prețul biletului. La fel de util ca scaunul, dacă nu și mai și, era „buletinul de anomalie“, un cartonaș verde pe care trebuia să semnalăm în scris orice anomalie. Șefii noștri analizau la sânge buletinele astea, care constituiau un mijloc de evaluare a zelului nostru. Cine completa zece pe zi avea toate șansele să fie bine privit de superiori, dar, sincer, ca să constăți zece anomalii pe zi, trebuia să inventezi cel puțin nouă. Șeful de serviciu, un morocănos pe nume Vatout, era obsedat de buletinele de anomalie. Flutura mereu

câte un exemplar când voia să ridice moralul trupelor: „Și-acum? Mai îndrăznește careva să spună că meseria asta nu evoluează? OPT SUTE DE BULETINE DE ANOMALIE DE LA ÎNCEPUTUL ANULUI! CINE POATE SĂ NE-NTREACĂ? CÂTE PROBLEME CONSTATATE, BA CHILAR REZOLVATE, GRAȚIE VIGILENȚEI VOASTRE! Da, vigilenței voastre, doamnelor și domnilor, NU VIGILENȚEI CONSERVATORILOR, DIN CÂTE ȘTIU!“ Aplauze prelungite, ochi înlăcrimați, efuziuni, îmbrățișări... Strategia cea mai bună a lui Vatout era să ne demonstreze că eram mai utili decât conservatorii, niște paraziți care habar n-aveau de securitate. Țștia expuneau operele fără să le asigure, la îndemâna unei plebe ignorante și turbulente – într-o bună zi o să dispară vreuna, și atunci o să vadă ei. O să vadă ei, conservatorii, că Vatout avea dreptate și, pe deasupra, opt sute de buletine care s-o dovedească.

Buletin de anomalie nr. 10423

Autor: Slimane Raoul

Funcție: Agent de contact (clasa a II-a)

1/ Descrierea faptelor: O statuie din ghips fragil înfățișând un câine, din zona 234 bis, a fost cât pe ce să cadă pe jos când agentul Bouin s-a sprijinit de ea. Din fericire, un vizitator de limbă germană a prins-o; agentul Bouin s-a făcut că plouă și a plecat în pauză fără să aștepte schimbul. Am reținut pașaportul austriac, conform ordinelor.

2/ Consecințe: Risc de cădere a operei sus-menționate. Lipsă de seriozitate a colegilor, cu posibile urmări, respectiv agentul Bouin în cazul de față.

3/ Măsuri luate: Întocmirea prezentului buletin.

4/ Buletin predat: Domnului Vatout, șef serviciu.

Constatările nu semnalau doar căderile de obiecte și riscurile de furt, totul era permis, căci trebuiau să fie cât mai multe, aveam dreptul să semnalăm un bec „ars“ (*consecințe: bec stins*), o scurgere de apă din dulapurile RAI (*consecințe: lipsa apei pentru stingerea incendiilor*), un accident:

Buletin de anomalie nr. 10424

Autor: Bouin Franck

Funcție: Agent de contact (clasa a II-a)

1/ Descrierea faptelor: Seara, în sala 15, după cum am semnalat în buletinele precedente, nu se vede aproape deloc. Respectiv, o persoană în vârstă a alunecat pe pardoseala recent ceruită de o femeie de serviciu înconștientă.

2/ Consecințe: Victima dusă la infirmerie plină de sânge. Agentul Slimane care se uita pe fereastră n-a chemat pompierii și nu și-a mai amintit poziția laterală de securitate.

3/ Măsuri luate: Poziția laterală de securitate + chemarea pompierilor + întocmirea prezentului buletin.

4/ Buletin predat: Domnului Vatout, șef serviciu.

*t*otul a fost cât pe ce să se prăbușească și aici, chiar de la început, la o săptămână după ce îmi luasem postul în primire. Guichard, unul dintre șefii echipei mele, mi-a înmănat o convocare scrisă, cu un aer dezolat: „Sunteți convocat la șeful de personal, biroul 109.” Am luat hârtia fără să-mi trădez emoțiile. Pe drumul către biroul 109, încercam să mă împac cu situația. Gata cu căldurica. O săptămână de lucru și-mi făceau deja vânt. Doar nu mă convoca șeful de personal ca să mă anunțe că fusesem ales cel mai bun agent al lunii... Eram condamnat, demascat. Mi-a deschis ușa o fandosită. Încă una dintre secretarele alea arătoase care ne sfidau la cantină de parcă am fi fost ciumați. I-am arătat convocarea. S-a uitat la ea și a scos un „A, da...” cu subînțeles. Fandosita știa tot, îmi cunoștea dosarul. M-a invitat să iau loc și s-a așezat la biroul uriaș care ocupa jumătate din cameră. Bun, îl chemi pe șefu’ cel mare, păpușă? Avea un stil al ei, stilul fandosit. Îmi plăcea bretonul șaten închis care-i intra în ochi. Vocea cam spartă articula clar fiecare cuvânt:

„Știi, tinere, că o persoană cu cazier nu poate exercita o funcție publică?” M-am făcut roșu ca racul. Știam că trebuia să spun: „Nu declar nimic decât în prezența avocatului meu”, dar am îngăimat: „Am întâlnire cu șeful de personal.” Tipa a ridicat tonul: „*Eu* sunt șeful de personal.” Și eu sunt Jimi Hendrix, târâtură! Mironosița asta cu breton era șeful de personal! Măi să fie! În ce mama mă-sii de viespar mă vârăsem? Un viespar în care paznicii de muzeu se dau drept agenți de contact, iar secretarele în pas cu moda, drept șefi de personal! În mintea mea, șeful de personal trebuia să semene cu unchiul Paul, povestitorul din copilărie – bătrân, chel, cu pipa-n gură – și-n nici un caz cu femeia care stătea în fața mea și-mi răsucea încet cuțitul în rană: „Crezi, tinere, că putem încredința securitatea patrimoniului omenirii cuiva care are așa ceva în cazier?” Tinere! Avea până-n treizeci de ani și mă lua cu „tinere”... Mi-am luat vocea virilă, groasă, cu care cânt acompaniindu-mă la chitară *Wild Thing*, într-o interpretare inedită, însă cât de curând celebrisimă, și i-am răspuns fără să stau prea mult pe gânduri: „Ăă... nu, doamnă.” M-a privit fix în ochi, apoi a început să citească documentul pe care îl ținea în mână. Un zumzet brusc, ca și cum un roi de albine mi s-ar fi format deodată în urechea stângă, m-a împiedicat să aud în întregime litania aia monotonă. Câteva cuvinte deformate îmi penetrau

rațiunea: „Flagrant delict... furt calificat... stare de ebrietate... amendă... închisoare...” Cine-și mai aduce aminte de rubrica unchiului Paul? Probabil toți cititorii revistei *Spirou* de pe vremuri, la care mă abonaseră când împlinisem opt ani. Unchiul Paul era un povestitor de primă mână. La fiecare număr îi afuma cu pipa pe cei doi nepoți ai săi, Arthur și Fred, în timp ce le povestea istorioare simpatice denumite *Poveștile adevărate ale unchiului Paul*. Fapte diverse exemplare, anecdote picante, vieți de personaje celebre ca Gutenberg, Cristofor Columb sau Pasteur; mari momente istorice de tipul moartea lui Roland, colierul reginei, Masca de fier... Unchiul Paul era o adevărată mină de informații, o enciclopedie ambulantă. Fred și Arthur nu și-au auzit niciodată unchiul descriindu-și ultima beție sau isprăvile galante; el își îndopa nepoții doar cu informații exemplare, aprobate de cenzură, care aveau să-i transforme în băieți de nota zece, cultivați și perspicace (însă probabil decedați prematur din pricina unui cancer la plămâni căpătat în urma fumatului pasiv). *Cum s-a născut biliardul?* Iată un titlu pe care mi l-am amintit mereu; cât despre poveste în sine, am uitat cu desăvârșire cum naiba s-o fi născut biliardul.

Șefa de personal, care semăna mai degrabă cu Emma Peel din serialul *Răzbunătorii* decât cu

unchiul Paul, relata în schimb la fel de bine poveștile adevărate – una anume, în principal, pe care o uitasem mai puțin decât pe celelalte. Cum tăceam mâlc, contemplând prostește crăpăturile din tavan, m-a întrebat: „Ia zi, ce părere ai?” Nici una. Ce părere-ai vrea să am, Emma? N-am *nici o* părere. Dacă vrei să-mi faci vânt, n-ai decât, dar nu mă pune să am o părere în momentul ăsta. Am debitat o grămadă de cuvinte frumoase, ca: „N-am făcut-o special nu-i din vina mea n-o să mai fac sunt greșelile tinereții vă promit să nu fur tablouri dacă aveți cumva bunătatea să nu mă dați afară din acest frumos muzeu care e probabil cel mai frumos din lume și unde mi-am dorit să lucrez toată viața...” Emma Peel m-a ascultat cu atenție. M-a ascultat până când n-am mai știut ce să zic, după care s-a instalat o liniște apăsătoare. *Cum s-a născut biliardul?* Mai bine mi-ar fi înprospătat memoria cu misterul nașterii biliardului în loc să-mi spună povestea adevărată a unui agent de contact cu cazierul pătat și să mă lase să fierb în angoasa demiterii pe motiv de incompatibilitate cu integritatea obligatorie a funcționarului public. „Aha. Dacă am înțeles bine, e o poveste veche. Ai luat-o pe calea cea dreaptă și acum vrei să devii cineva.” Am dat din cap. Exact. Vreau să devin Jimi Hendrix. Și-n nici un caz să semăn cu cineva ca tine, ca unchiul Paul sau ca Emma Peel, șef de personal într-un muzeu

plin de *loseri*. „Bine, tinere, am luat o decizie.“ Din nou liniște. Știa să facă pauze de efect: „Cazierul ți l-am uitat. Am încredere în dumneata să nu mă dezamăgești.“ Albinele mi-au ieșit din urechi la fel de repede pe cât îmi intraseră. Un zâmbet uriaș mi-a luminat deodată fata și eram gata să-i sar de gât când s-a răstit la mine: „Dacă în vreun fel sau altul aud ceva de tine, afară!“ Și mi-a arătat ușa cu degetul. Am profitat de ocazie și m-am îndreptat spre ieșire. „N-o să vă dezamăgesc, doamnă Peel...“ La urma urmei, șefa asta nu era băiat rău, ci doar *Prizonierul capetelor plate* – o altă poveste adevărată a unchiului Paul, care-mi venea deodată în minte! Câte și mai câte nimicuri în podul amintirilor noastre, plin de povești adevărate care nu vor decât să iasă la lumină...

În momentul recrutării mă pusese ră să declar pe proprie răspundere că nu am cazier și declarasem că nu, pe cuvântul meu care nu valorează mare lucru. Într-adevăr, greșisem cândva, dar faptul era încheiat, mă autoexonerasem de mult. Dacă stai să te gândești meru la trecut, te țiești. De exemplu, în seara zilei de 14 iulie 1979, Natasha, una dintre cele mai sexy fete pe care le-am cunoscut vreodată, a dansat cu mine un blues, după care m-a dus în fundul grădinii și mi-a cerut s-o sărut. O povestioară frumușică, dar încheiată de

mult. Ți se întâmplă chestii care apoi trec, asta e. Pe cuvânt, nu mă mai gândeam la necazurile mele cu justiția, cum nu mă mai gândeam nici la Natasha sau la poveștile unchiului Paul – numai luat prin surprindere, când memoria îmi juca feste. Greșisem cândva. Asta e. Înainte să mă fac agent de contact, livrasem pateuri. Până aici, toate bune și frumoase, livrarea de pateuri mi-a făcut ceva probleme, dar nu mi-a adus condamnări în justiție. În schimb, cum pateul, dacă pot spune așa, nu ține de foame, am practicat o a doua meserie ca să-mi rotunjesc veniturile lunare, și anume pe cea de hoț. De obiecte de artă. Nu obiecte de artă din muzee, nu, aveam deja, instinctiv, cel mai mare respect pentru patrimoniul omenirii. Mă mulțumeam să prăduiesc prăvălii de antichități și galerii. Și, mai rar, particulari. Unchiul Paul avea încă una de povestit nepoților: *Piratul beat devenit paznic al patrimoniului omenirii*. Fusesem un hoț care bea mult, e-adevărat. Un hoț prins cu câțiva litri de vin în sânge, cu o lanternă într-o mână și o natură moartă în cealaltă. Însă un hoț care se lepădase de vechile obiceiuri și se străduia acum să intre în etapa cea mai glorioasă a existenței sale: *Piratul beat devenit paznic al patrimoniului omenirii, apoi chitaristul cel mai adulat al epocii sale...*

Prizonierul capetelor plate, dacă stau să mă gândesc, asta o să ajung în cazul în care mă las pe

tânjală și nu mai exersez la chitară. Uneori, seara – destul de des, de fapt – nu exersam deloc. Dădeam pe gât câteva beri și adormeam în fața televizorului, visând la succesul pe care avea să mi-l aducă interpretarea originală a piesei *Wild Things*. A doua zi, la muzeu, aveam o drăguță de mahnireală. Și tot așa. *Prizonierul capetelor plate*, iată-mi viitorul, gata stabilit.

a doua zi după întrevvedereea mea cu șefa cea șic, s-a făcut grevă. Eram repartizat în zona 603, la etaj, în plină căutare de RAI-uri, când un ins care ducea o mulțime de *badge*-uri mari cât palma a trecut prin sală urlând la un megafon: „VENIȚI CU NOI TOVARĂȘI MUZEUL ESTE ÎNCHIIS GREVĂ GENERALĂ JOS PRIVATIZAREA.“ Chiar mi se părea ciudat că nu întâlnisem nici un vizitator până la zece dimineața. Colegul meu de rond – Homère, un imigrant din Martinica leit Cassius Clay, boxerul invincibil – s-a prăvălit pe o bancă și și-a deschis ziarul. „Faci ce vrei, mi-a zis, eu nu fac grevă, sunt în UNIUNEA RADICALĂ UFSBT-FLIP.“ Era, într-adevăr, un motiv valabil. Am așteptat pauza ca să mă duc la intrare, unde se ținea greva. Erau acolo vreo patruzeci de agenți, în spatele unei baricade formate dintr-o grămadă de scaune și bănci, care împiedica accesul în muzeu. Pe lângă ei, câțiva lucrători *din birouri*, printre care Emma Peel, care m-a salutat din cap, semn că nu mă uitase. Prezența acestor câțiva birocrați însemna că situația nu era roz, căci

comozii ăștia notorii nu catadicseau prea des să se amestece cu noi, agenții de teren, care ne luptam cu publicul în arena sângeroasă, în timp ce ei se cuibăreau frumușel în fotoliile lor de piele. Se spunea că mobilizarea era excepțională și că șefilor le intrase morcovul. Atmosfera era mai degrabă veselă, un soi de chermheză cu bere și muzică *reggae*. Cocotat pe un ghișeu de primire, tipul cu megafonul făcea pe dirijorul, strigând cu însuflețire: „JOS PRIVATIZAREA! JOS PRIVATIZAREA!“ După care corul de agenți greviști repeta pe același ton: „JOS PRIVATIZAREA! JOS PRIVATIZAREA!“ Începea să fie iritant, ceea ce trebuie să fi simțit și șeful, care-a schimbat refrenul: VREM ÎN SECTORUL PUBLIC! VREM ÎN SECTORUL PUBLIC! Mă deranja oarecum lipsa ritmului... SUS SECTORUL PUBLIC era tras de păr... VREM ÎN CADRUL PUBLIC avea o cadență mai bună, dar în același timp era prea vag; iar SECTORUL PUBLIC se opunea PRIVATIZĂRII, avea o logică. Afară, vizitatorii se enervau. Se năpusteau spre intrare, strivindu-se de geamuri ca muștele, și băteau cu pumnii, țipând: *OPEN THE MUSEUM!* Locatelli, cu sticla de bere în mână, a răcnit: „LE SPARG FATA, TU-LE MUMA.“ Atmosfera devenea din ce în ce mai ostilă. Vatout, sosit de urgență, a încercat o mediere: „Domnule Locatelli, vă vorbește șeful de serviciu. Vă rog să vă păstrați sângele-rece. E vorba de contribuabili.“

Pe Locatelli îl durea-n fund. A escaladat baricada, care s-a dărâmat dintr-odată, și s-a năpustit afară vociferând, cu pumnul ridicat. Vatout și un grup de greviști l-au urmat îndeaproape. Mă uitam la Vatout, care asuda din plin, și mă gândeam că n-aș face meseria lui pentru nimic în lume. Era mai bine să rămân simplu agent, să nu mă implic în toate porcăriile astea și să muncesc, în afara muzeului, la construirea gloriei mele în rock'n-roll. Văzând că ușa se deschide, mulți turiști au crezut că greva se terminase. Locatelli s-a trezit singur în fața mulțimii inamice pe jumătate înnebunite de privarea de cultură din ultimele două ore. Un grup de japonezi l-a încercuit imediat. Slimane, care avea ciudata manie de a-și lua o voce de rătoi când se enerva, s-a interpus curajos între japonezi și eroul grevei: *You're welcome, gentlemen! Ali-gato! Mac Mac! Keep cool! It's a strike! Mac Mac! We fight for the public service! Ali-gato! Mac Mac!* Japonezii nu înțelegeau, tunau și fulgerau: *OPEN THE MUSEUM! OPEN THE MUSEUM!* Locatelli părea să-și fi revenit. Calm și hotărât, s-a îndreptat spre cel care părea liderul grupului și, cu un gest rapid, l-a apucat de cravată: „NU MĂ ENERVA SAU TE LINGI PE BOT DE SAKÉ!” Era prea de tot pentru Vatout, care l-a apucat de braț și a încercat să-l tragă înapoi. Dar Locatelli se agăța de cravată, nici gând să cedeze. Japonezul, roșu ca racul, făcea ochii mari de mirare și scotea

limba. Vatout făcea tot posibilul să-l liniștească pe nefericitul turist: „*It's a breakdown! This man is not in the waters...* Băga-mi-aș, cum dracu' se zice?“ S-a întors spre Slimane, care, vezi doamne, era bilingv și i-a răspuns cu vocea lui de rățoi: „Aăă, *this man is not in his waters.*“ O obeză în bermude făcea poze, immortalizând scena: Donald Duck deghizat în agent de contact sare în ajutorul unui prizonier japonez. Japonezului, care era serios *strangled*, oricum nu i-ar fi servit la nimic ca omul nostru să fie *in his waters*; grupul lui asista la scenă fără să zică pâs, probabil foarte surprins de ceremonia de primire atât de *typically* franceză. Soluția a găsit-o Guichard, șeful echipei G și, de altfel, protejatul lui Vatout: a scos din buzunar briceagul cu care își făcea în fiecare după-amiază sendvișuri cu costiță și haț! a tăiat funia viitorului spânzurat. „Bravo, Guichard, o să te am în vedere la evaluare...“ Doi pompieri au înhățat un Locatelli deodată copleșit, golit parcă după teribilul său *breakdown*. Bărbatul cu megafonul a profitat atunci de confuzia generală care domnea în fața intrării ca să-și anime trupa cu un nou slogan electrizant: UNITATE! UNITATE!“ Greviștii i-au ținut isonul: „DA DA DA!“ De data asta, nu mai conta rima, mergeau la sigur. Destabilizați, vizitatorii au făcut un pas înapoi. Agenții de contact câștigau teren. Chiar și japonezul cu cravata tăiată înțelegea că n-avea rost să insiste,

partida era pierdută – și încă pentru o bună bucată de vreme, căci muzeul se închidea timp de trei săptămâni. Chiar îmi plăceau grevele, dar nu într-atât încât să devin grevist și să-mi pierd o parte din salariu. Am intrat astfel încă de la prima mea grevă în rândul *non greviștilor* și, prin asta, în rândul *trădătorilor*, căci, dacă n-ar fi existat decât indivizi ca mine, am împinge și azi vagoane prin muzee de la vârsta de cinci ani. Conflictele astea erau amuzante, dar nu mă priveau direct. Sincer, n-aveau decât să mă privatizeze, să mă vândă către Pepsi-Cola, Warner sau Bouygues, nici o problemă. N-aveau decât să mă naționalizeze, să facă din muzeu colhoz sau gulag. Unitate, de acord, dar fără mine. Eram doar în trecere pe-acolo, în curând venituri substanțiale din drepturile de autor aveau să-mi umple buzunarele. Așa că vă dați seama și singuri.

Stimați colegi

După o mobilizare istorică exemplară am făcut mari progrese totul datorită mobilizării de care ați dat dovadă cu eroism în ciuda intimidărilor din partea conducerii. Statutul nostru este întărit, cuceririle noastre cucerite cu efort rămân în vigoare și chiar definitive respectiv lupta noastră n-a fost zadarnică. : . „Dar atenție, să nu culcăm, pe-o ureche, și să rămânem mai vigilenți ca oricând.. Adimistrația rvea acum să se răzbune pe a.cțiunea noastră legitimă punându-ne-n cărcă unui așa zis deficit bugetar. Este scandalos dacă ne gândim la banii irosiți pe mese, icre negre, etc, și la sub efectivul cronic de care suferă personalul.

Nu

Nu ne vom lăsa intimidați Nu!

Cerem plata integrală a zilelor de grevă!

Ne-o să ne închidă gura!

Unitate! Solidaritate! Unitate, Să mergem umăr la umăr!

Ca să nu-i slăbim Vom înainta o petiție împotriva cozii de la cantină: semna-ți fără teamă, ORICE MIJLOC CONTEAZĂ!

În numele organizației, delegatul.

În realitate, meseria de agent de contact își dădea duhul. Nu mai vădea nimeni vocație pentru ea, ca și cum copiii agenților de contact ar fi refuzat să vadă în tații lor un model. Ca și cum nimeni n-ar fi crezut, la urma urmei, în contact. Per total, în meseria asta se infiltraseră până la os falși agenți. Scenariști, plasticieni, fotografi, comici, psihologi, etnologi, sociologi, filozofi... Cu toții deghizați în agenți de contact, însă numai din amuzament sau din greșală. Nici eu nu eram o excepție, în calitatea mea de viitor *guitar hero*. Mi-am informat rapid colegii despre ambițiile mele chitaristice, ca să știe de la bun început cu cine au de-a face: cu un star în devenire, care în curând o să-i părăsească pentru a face ravagii la festivalurile rock, și nu cu un veritabil agent de contact care își face planuri de carieră, consultă permanent planificarea concursurilor și învață regulile de securitate pe dinafară. A nu se confunda. Când eram întrebat ce meserie am, răspundeam chitarist, nu agent de contact. Și precizam: chitarist electric, căci în nici un caz nu

ciupeam o acustică la gura sobei, nu, mie îmi trebuiau un amplificator și niște pedale pentru efecte, bașca o chitară care să urle la greu. Îmi exersam deci profesiunea din lipsă de variante, până una alta. Și, până una, făceam alta: contactam. Contactam familia asta umană căreia nu-i bănuisem existența înainte de a trece pe la Cachan, *vizitatorii*, niște tâmpiți care nu făceau deosebire între agenții de contact adevărați și cei falși și care nu vedeau că, uneori, în spatele *badge*-ului de serviciu se ascundea inima unui artist menit să ajungă el însuși, într-o bună zi, exponat în muzeu. Odată cu succesul, m-aș apuca de guașă, hobby-ul meu, și aș mângăli nimicuri în stil psihedelic ca să-mi calmez nervii, să mă eliberez o vreme de notele stridente scoase din Gibson-ul meu cu grif dublu. *Interviu în Guitare Hebdo, număr special, Geniile chitarei*: „Spuneți-mi, de exemplu, acuarelele acelea sângerii, nu cumva le faceți ca să vă eliberați de notele stridente pe care le scoateți cu atâta desăvârșire din Gibson-ul dumneavoastră cu grif dublu?” „Mă trageți de limbă. Adică mi-am înghițit limba. Nu. Îmi stătea pe limbă. Mă rog, ce vreau să spun: pictez ca să mă eliberez de note, într-o anumită măsură. Notele, înțelegeți... Note-n sus, note-n jos... La un moment dat ți se acrește de note. Atunci îți faci un *joint* ca lumea și mângălești. Fără muzică, doar

liniște. Marijuana și o pensulă bună, ăsta-i leacul meu... Culoarea... Culoare, nu-i așa, ceva ce muzica nu va avea niciodată..." O adevărată artă, să dai un interviu. O artă pe care, vor recunoaște chiar și detractorii mei, o stăpânesc la perfecție.

În general, operele se țineau la adăpost; nu însă și vizitatorii, care tindeau mereu să lovească sub centură. Vizitatorii atacau prin surprindere, pe la spate. Duceau o luptă murdară. Se dădeau drept esteti, drept prieteni ai artelor, dar noi, agenții de contact, știam că în spatele măștii de om onest se ascundea cetățeanul sufocat de taxe, alegătorul nemulțumit. *Contribuabilul*. Care nu ne făcea cadouri. Punea mâna pe opere doar ca să ne testeze viteza de reacție. „Ia să văd eu dacă funcționarul pe care-l îngraș ca pe-o căpușă prin impozitul pe venit își merită salariul de nabab...” Și hop, contribuabilul își trântea mâna uriașă și lipicioasă pe statuia fără apărare. O singură replică posibilă, *politețea*: „Vă rog să vă îndepărtați de statuie, domnule, riscați să aduceți stricăciuni acestei opere care face parte din patrimoniul omenirii.” Și iată-l pus la punct pe plătitorul nostru de taxe, care nu se aștepta la atâta fairplay. Existau și pârâcioși: „L-ați văzut pe tipul ăla care a folosit blițul?” La dracu’! Nu, nu-l văzusem: *NO FLASH!* Vizitatorii detestă să fie prinși cu mâța-n

sac: „Fără nervi, domnule gardian, suntem într-un muzeu, ce Dumnezeu, să ne respectăm reciproc... Puțină politete n-a făcut rău nimănui, am impresia... Ce să fac dacă blițul mi se declanșează automat la umbră? E foarte prost iluminat muzeul dumneavoastră!“ Și uite, uite cum ne lăsam păcăliți, în detrimentul tuturor tablourilor: doi vizitatori – pârâciosul și pârâtul – duceau acasă o imagine deplorabilă despre meseria noastră, și toată administrația publică avea de suferit, căci contribuabilul generalizează totul de te-apucă groaza, e lucru știut. Ni se explicase totuși, în timpul formării pentru contact, că nu trebuia în nici un caz să punem misiunea de securitate înaintea misiunii de primire. Și uite-asa te trezești cu o evaluare anuală la limită: *Agent competent, dar pune uneori misiunea de securitate înaintea celei de primire, esențială într-un serviciu public care se respectă*. Tâmpiții ăștia de turiști habar n-au că blițurile lor omoară capodoperele încetul cu încetul. Că lumina blițurilor deteriorează culorile mai încet, dar și mai sigur decât o baie de acid. Habar n-au nici că mâinile lor, chiar perfect curate, transportă substanțe organice care, prin contact repetat, distrug capodoperele inestimabile. Noi, agenții de contact, știam toate astea. Noi, Căștile albastre ale culturii. Trecuserăm prin concursuri foarte grele. Urmaserăm stagii. Făcuserăm greve. Știam că, dacă reperam o zgârietură pe un

tablou, trebuia să o semnalăm pe loc șefului de echipă și să completăm un buletin de anomalie. Șeful de echipă era unul cam ca Guichard, agent de contact care nu mai contactează publicul, ci agenții. Guichard petrecuse zece ani în sălile muzeului înainte de a fi promovat. Zece ani în care-i suportase pe vizitatori, cu sarcasmele și întrebările lor tâmpite. *Unde e toaleta, domnu'?* Acum se ocupa de băieți ca mine. Mă evalua la sfârșitul anului, mă întreba dacă eram grevist în caz de grevă și refuza să-mi dea zi liberă dacă se confrunta cu subefectiv. Mă și certa când stăteam în pauză mai mult decât aveam voie. Asta însemna să fii șef. Să fii șef mare, ca Vatout, era același lucru, doar că aveai propriul tău birou și mergeai la ședințe cu Emma Peel. Un job cam nepotrivit pentru un chitarist rock, una peste alta.

Cu ocazia percheziției de la intrare, erau colegi care descopereau tot felul de chestii în gențile doamnelor. O groază de chestii. Prezerative, vibratoare, bile de gheisă, castraveți, dovlecei... Eu personal nu avusesem niciodată privilegiul unei asemenea descoperiri, gențile mele de damă erau pline de obiecte atât de scabroase pe cât pot fi cutiile de aspirină și batistele de hârtie. Parcă vizitatoarele cele mai libertine aveau niște antene care le orientau către colegii cei mai obsedați, nu alta. Colegi care, nemulțumindu-se doar cu deschisul genților, se vedeau pe deasupra invitați să le și potolească setea de sex putorilor în călduri. După unii agenți, numărul parașutelor care-și fac veacul în muzeu e halucinant – ajunge să ridici privirea când iau scara rulantă ca să te bucuri de spectacol. Un permanent număr de striptease. Parașutele nesătule adoră să stea cu fundu-n sus, gata de acțiune. Și s-o facă într-un muzeu. *Yes, inside the museum*. Sunt o mulțime de unghere unde poți s-o faci. Homère îmi arătase adeseori ușa unei camere tehnice unde și-o trăsesse

cu două americance. Cu amândouă deodată: trecea de la o păsărică la alta, pe rând. Gagicile erau duse cu capul, nimfomane și superbune. Țipaseră atât de tare, încât declanșaseră alarmele. Mă întrebam dacă nu cumva Homère, urmând exemplul altor colegi specializați în vizitatoare nimfomane, se dădea mare. Avea uneori izbucniri de delir, când aiura la greu. De exemplu, susținea cu încăpățânare că alunele caju au proprietăți afrodisiace foarte puternice. Devora uneori câteva pungi de caju înainte de-a trece la acțiune (spre marea uimire, ne putem închipui, a nenumăratelor sale cuceriri). Îmi ținuse o altă predică surprinzătoare despre inteligența omului negru, superioară inteligenței omului alb datorită dimensiunii creierului său. Creierul negrilor e mai mare decât creierul albilor, deci inteligența lor este superioară. Nelson Mandela, de exemplu, are creierul cât un dovieac, de-aia a luat Premiul Nobel. Asta-i explicația. În privința vizitatoarelor, Homère era de neclintit: cele care veneau singure aveau *toate* fantasma de a se lăsa călărite într-un muzeu – de către un agent de contact, dacă se poate, mai ales dacă posedă un creier mare și e dopat cu alune caju. La mine, ciudat, nu se dădea nici o vizitatoare. Un zâmbet vag din când în când și nimic mai mult. Homère avea avantajul că semăna cu Cassius Clay, ceea ce le deruta, poate, pe doamne... Într-o scară a

fost reperată în muzeu o starletă de filme porno. Dezastru pentru securitatea persoanelor și a bunurilor, căci aproape toți agenții de contact de sex bărbătesc și-au părăsit zonele ca să vadă fenomenul mai îndeaproape. Actrița n-ar fi putut fi în nici un caz afectată de subefectiv, nu fusese probabil niciodată atât de strict supravegheată. M-am dus să mă uit și eu cu Trévisé, ieșit special din vestiar ca să-și clătească ochii. Am reperat-o în zona 41, în fața unui tablou care înfățișa – ca din întâmplare – niște femei goale. Trévisé mi-a făcut cu ochiul. Am dat din cap murmurând: „Mă rog.“ Trévisé mi-a răspuns scărpinându-și bărbia: „Ești culmea.“ Deodată, nu mai eram singuri. Bouin și Locatelli se postaseră la câțiva metri de starletă. Cu mâinile în buzunare, își ascunseseră *badge*-urile și se făceau că admiră operele, încercând în mod evident să se dea drept turiști... Turiști care se îmbrăcau amândoi de la același croitor, bine-cunoscut pentru croielile de duzină și culorile demodate. Agasată, actrița arunca din când în când câte o privire încruntată spre cei doi, pe care îi luase probabil drept niște cercetași libidinoși care de jumătate de oră se țineau de fundul ei. Fund care, în paranteză fie spus, era strâns în niște pantaloni de piele mulați. Starleta XXX se uita, în pantalonii ei de piele mulați, la un tablou cu femei goale tolănite languros pe o canapea. „Cald“, a șoptit Trévisé.

Fierbinte, într-adevăr. Ce dracu' s-ar fi putut întâmpla? S-a întâmplat ca șefa de personal, neprevăzută în scenariu, să-și facă o intrare nu tocmai discretă în încăpere. Îi puteai citi gândurile: „Ia te uită, patru agenți de contact într-o sală în care de obicei nu prinzi nici unul. Tâmpiții ăștia par să se țină după biata fată... Am luat la cunoștință.“ Mi-a aruncat o privire furioasă și și-a continuat drumul. Actrița a profitat de ocazie și s-a luat după ea, lăsându-ne pe toți patru cu fundu-n baltă. Starleta XXX nu a întârziat mult în muzeu, poate că venise doar să vadă tabloul cu femei goale, ca să se pregătească în vederea vreunui viitor rol. Nimeni, nici măcar Homère, nu îndrăznise s-o abordeze – este, evident, un pic jenant să-i spui unei asemenea vedete că i-ai văzut toate filmele... Starleta și-a păstrat hainele pe ea pe tot parcursul vizitei, iar pielea neagră nu i s-a dezlipit de posterior. Nu s-a masturbat prin toalete lăsând ușa deschisă și nici n-a luat-o sus de la vreunul dintre noi. „Nu-i cine știe ce, e supraestimată“, a conchis Matarabar, după care s-a întors la grilele lui de loto.

*T*otul a fost cât pe ce să se prăbușească din nou în octombrie '88. Jobul meu, dar și jobul tuturor celorlalți, și chiar ceilalți cu totul. Din cauza Bursei. Nu puteai să deschizi un ziar sau să dai drumul la televizor fără să-ți pice ochii pe aceeași știre: crahul bursier de azi era cu mult mai grav decât cel din 1929. Curând va trebui să ne plătim bucățile de jambon cu un pumn de bani și doar un discipol al lui Hitler ar mai putea să facă ordine în debandada asta. Atunci când Bursa se prăbușește, totul pică, ne tocau la cap economiștii. Așa că picam și noi, ne prăbușeam în scaune, nu completam decât pe jumătate buletinele de anomalie, căci numai la asta nu ne stătea mintea. Depresia ne măcina pe toți, până și vizitatorii bombăneau nemulțumiți. În sala unde ne petreceam pauzele nu mai era atmosfera de satisfacție a muncii bine făcute, ci de dezbateri între experți, a căror gravitate l-ar fi uimit chiar și pe directorul însuși, care, în general, îi lua pe agenții de contact drept o adunătură de neciopliți.

BOUIN: Ai văzut? daungionsul a scăzut cu 95 de puncte într-o singură şedinţă...

TRÉVISE: 95 de puncte!

SLIMANE: Cracul ăsta e mai nasol ca ăla din '29. Clar.

BOUIN: Fugi de-aici, nu se compară....

HOMÈRE: Bine, în '29 nu era povestea asta cu economia reală şi economia virtuală, da' nu văd de ce nu putem compara un crah cu altul. Mai ales aşa mare.

LOCATELLI: Nebunia e că trăim într-o lume în care doar apeşi pe-un buton şi ai câştigat milioane...

BOUIN: Şi asta, pe spinarea bieţilor oameni.

LOCATELLI: Zicea dimineată la ştiri că la Paris indiciile au scăzut cu 10%.

SLIMANE: Păi nu se compară 95% cât a scăzut Dau'n jos.

BOUIN: Ca să nu mai vorbim de CAC.

TRÉVISE: Poate că n-ar fi rău să cumpărăm acum ceva acţiuni.

SLIMANE: N'avea tu grijă, barosanii au dosit totul în Elveţia, şi încă în lingouri.

LOCATELLI: Regii petrolului & Co. Ce porcărie.

HOMÈRE: Crac-necrac, eu aş hali ceva. Pa şi pu la toţi.

Apoi Bursa a încetat să se joace de-a criza din '29. În răstimp de-o săptămână, trecuserăm de la catastrofa planetară la o nimica toată. Lumea mergea ca muzeul nostru, se temea de ce era mai rău, însă ce era mai rău era rezervat mereu viitorului îndepărtat.

Orologiul. Ceasul. Limbile. Orele. Minutele. Secundele. Timpul. Încetineala teribilă a timpului care nu trece.

Stagiul de contact trecuse asta sub tăcere. Totul era făcut ca să mascheze realitatea, trupa nu trebuia demoralizată. Dușmanul nostru nu era vizitatorul prost-crescut, nici incendiile, nici aten-tatele. Dușmanul nostru de moarte era timpul. Vidul infinit care se profila la orizont la începutul fiecărei zile. Momentele atât de depri-mante când erai nevoit să constăți că ai lăsat în urmă de-abia un sfert din timpul de muncă zilnic, iar restul lui, inexorabil, se întindea-n față... Am descoperit rapid că pauzele, contrar opiniei gene-rale, nu erau făcute pentru odihnă, căci nimeni nu obosea. Erau făcute pentru jalonarea timpu-lui. Ca să-ți deschidă perspective. Așteptai pauza unu, apoi pauza doi, apoi prânzul, apoi pauza trei, apoi începutul evacuării vizitatorilor, apoi închiderea. La șase seara coborai în vestiar, fericit că ai câștigat și de data asta, deși conștient că mâine timpul o să treacă și mai greu.

Șapte etaje fără ascensor. Da, încă există așa ceva în Parisul secolului XX. Locuiam la etajul șapte, într-o clădire fără ascensor. De la al doilea etaj începeai să cedezi, mai ales dacă te apucau să te gândești că mai erau încă cinci pe care trebuia să te târăști... Și pungile. Miile de pungi care îți taie mâinile și îți smulg brațele din umeri. E incredibil ce de pungi cari într-o viață de om – și mai ales într-o viață fără ascensor. Și tot incredibil e cât de grea poate fi o pungă începând cu etajul doi. Aveam impresia că în nouă cazuri din zece trudeam vreme de șapte etaje, câte erau, cu o pungă în mână, cu cel puțin o pungă, căci de cele mai multe ori aveam ambele mâini ocupate. De nenorocitele de pungi. Ce dracu' puteam să tot car sus? Ce puneam în pungile alea de cînșpe kile fiecare? Carrefour, Auchan, Monoprix, Fnac, Ikea, La Fourmi, Virgin, Darty... Mafia celor-care-ți-umplu-sacoșele. Cică sunt unii care colecționează pungi – nu pungi de cadou, ci pungi de plastic. Fiecare cu păsărica lui. Eu colecționeam etaje. În zilele bune, suportam douăzeci

și opt la urcat. Nici coborâtul a șapte etaje nu-i floare la ureche, din contră. Într-o seară, am ratat o treaptă și m-am trezit răsturnat pe jos, cu tot gunoiul din ajun împrăștiat în jur... Tipa de la cinci se întorcea acasă – cum altfel? – exact atunci; a făcut o mutră dezgustată la vederea cutiilor de bere burdușite cu mucuri de țigară care se rostogoleau pe scări. Inutil să mai spun că tipa de la cinci, bună rău, îmi anima adeseori fanteziile erotice. „Scuzați-mă, domnule vecin, că vă deranjez la miezul nopții îmbrăcată doar în chiloții ăștia leopard, dar ați putea, vă rog, să-mi împrumutați un cuțit de cartofi? Am de curățat trei kilograme de cartofi și nici o ustensilă potrivită...” Spre deosebire de vecina cea frumoasă, eu locuiam în partea nasolă, din spate, a clădirii, care dădea spre curtea interioară și avea vedere spre clinica de vizavi. Garsoniera mea avea douăzeci și patru de metri pătrați, se pare că n-aveam de ce să mă plâng. E adevărat că față de Bouin, care locuia într-o cămăruță din fundul arondismentului 18, eu stăteam în lux. Un lux compromis de clinica de vizavi. Că această clinică îmi strica priveliștea e puțin spus; nu-mi făcea nici o plăcere să trag cu ochiul la muribunzii ciuruți de tuburi de plastic. De cele mai multe ori, trăgeam jaluzelele de teamă să n-aibă vreunul o recidivă la vederea trupului meu athletic. În orice caz, garsoniera asta era orientată spre nord și

nunai lumina electrică îi dădea puțină culoare. Azuriu. O zugrăvisem toată azuriu de cum mă instalasem; o zugrăvisem prost, de altfel, căci nu mă încunetasem să aplic de-atunci al doilea strat. Cum nu eram tocmai regele astupării crăpăturilor, mă trezisem cu aproape toate înapoi pe pereți, mai mari ca înainte, deși le acoperisem în repetate rânduri cu chit la tub. Un chit care lăsa pete maro, nu se usca niciodată și-n plus nu astupa nimic: iată ce se găsește în comerț. Iar azuriul era mai degrabă cenușiu. Plumburiu, i-aș fi zis dac-aș fi fost director de marketing la Ripolin Vopsele și Uleiuri. Garsoniera mea avea tot confortul modern. O saltea, o minicanapea prin care ieșeau din loc în loc arcuri năstrușnice, care țâșneau când te așteptai mai puțin, un cușor de lemn revopsit în roșu pe post de măsuță, un birou din 1930 (în fine, cel puțin vândut ca atare), un frigider mic, o plită electrică și un cuptor care respingea cu încăpățănare orice tentativă de curățare. Un televizor, un video și un casetofon cu care să-mi omor nenumăratele zile libere date unui agent de contact. Asta era tot. Și, bineînțeles, chitara și amplificatorul. Un amplificator micuț, prea mare totuși pentru vecinul de jos, care îmi bătea cu mătura-n tavan de cum dădeam volumul mai tare de nivelul 5. Și când te gândești că înainte stăteam doi în garsoniera asta. Problema principală era să-mi găsesc un loc atunci

când ea voia să lucreze. Singurul loc era afară. Ea se așeza la biroul din 1930 ca să scrie scenariu, în timp ce eu ieșeam să dau o tură, neavând cum să cânt la chitară. De când locuiam în Paris, i se făcuse lehamite de chitara mea; poate fiindcă perioada mea Hendrix coincisese cu mutarea noastră în Capitală și, ca să mă apropiu de *sound*-ul noului meu idol, îmi făcusem cadou o pedală de efecte care transforma notele scoase de Gibson-ul meu (la alegere) ori în vâjâit de fierăstrău electric, ori în urlete de sirenă ca înainte de bombardament. Așa că nu cântam decât când nu era ea acasă, iar când era, ieșeam. Mergeam la cumpărături. Colecția de discuri îmi s-a mărit în perioada aia, care, inevitabil, n-a durat o veșnicie. Șase luni. După șase luni m-a anunțat că are nevoie de un birou în oraș. Un birou unde să poată lucra, dar și dormi în cazul în care termină mai târziu. Biroul, de altfel, îl și găsisese, picase la țanc: un coleg de școală putea să-i subînchirieze o garsonieră pe o nimica toată. O garsonieră mică și cochetă, cu ascensor și vedere la Parcul Luxembourg, nu la clinica de vizavi. Venea acasă atât de rar, încât ai fi zis că se spetea muncind. Apoi, de-atâta muncă, a ajuns să nu mai vină deloc. Eram nedumerit, căci ea era parte din motivul pentru care mă mutasem acolo. Plecasem din provincia mea după ea ca un cățeluș încântat să meargă în vacanță, și uite că mă lăsa de izbeliște,

exact ca pe un cățeluș într-o parcare pe autostradă. Mă treziseam singur la etajul șapte, fără ascensor, paznic de muzeu. Nu tocmai visul pe care-l aveam când închiriasem o camionetă ca să fugim spre Orașul Luminilor, cu biroul nostru din 1930 și cu canapeaua noastră ca vai de lume. Christelle fusese admisă la o școală de film din Paris, iar viitorul îi promitea o viață în lumina reflectoarelor, presărată cu premii la Cannes. La început a fost chiar amuzant, colegile ei de școală erau un gen pe care nu-l mai întâlnisem: genul studentelor la film. Toate purtau blugi, fumau Camel și beau de stingeau. Christelle a început să frecventeze bistrourile din Paris, unde se întâlnea cu colegile ei ca să trudească, adică să sporovăiască ore întregi îngurgitând bere după bere și fumând țigară după țigară. Eu, pe de altă parte, învățam. Mă duceam des la cinema, ca să nu rămân în urma cineastei mele preferate. Viața asta culturală intensă a durat o vreme, exact până în momentul în care mi-am descoperit brusc vocația de paznic de muzeu. „Știu că avem nevoie de bani, dar puteai și tu să alegi ceva mai interesant, nu?” Degeaba mă cunoștea Christelle de când livram pateuri, irezistibila mea ascensiune socială o lăsa rece – de la pateuri la contact, făcusem totuși un salt înainte, ce mama dracului. Muierile sunt mereu nemulțumite, ăsta-i adevărul. Nu-i spuseseam de epopeea mea de la

Cachan decât după ce trecusem de proba orală și zarurile fuseseră aruncate, știind că altfel m-ar fi descurajat cu una dintre replicile ei înțepătoare: „Știu că avem nevoie de bani, dar puteai și tu să alegi ceva mai interesant, nu?” Din ziua în care am intrat în muzeu, nimic nu a mai fost la fel. Cinefila mea a clacat, poate din cauza noilor mei colegi, ale căror gusturi le-ar fi exasperat pe Christelle și pe amicele ei în blugi. Și mai era și garsoniera aia din Parcul Luxembourg. Interminabila muncă nocturnă. Cu cât se lărgea cercul ei de prieteni, cu atât se restrângea al meu. Mi-a devenit aproape imposibil s-o mai însoțesc la proiecții private, premiere sau simple cocktailuri, căci mă simțeam foarte izolat ca agent de contact ce eram, în mijlocul furnicarului ăluia de cineaști, operatori șefi, scenariști, ingineri de sunet, actori etc. Am primit lovitura de grație în seara când s-au proiectat filmele realizate de studenți la sfârșitul primului an de școală. N-ai zice, dar sub numele de „scurtmetraj” se ascund uneori filme care pot părea extrem de *lungi*. Filmul care deschidea sesiunea bătea toate recordurile, ar fi putut de departe să ia Oscarul pentru cel mai lung scurtmetraj din istoria cinematografului. La zece minute după generic, începusem să mă gândesc la noul disc al lui Iggy Pop, care mă aștepta acasă. Iggy aștepta acasă, iar în tot acest timp eu stăteam pe scaun în întuneric, înconjurat de

amice ale regizorului. Oroare. Cum nimeni nu i se plânsese proiecționistului, mă întrebam dacă eram victima unei iluzii optice sau filmul chiar se desfășura cu încetinitorul, la cererea autorului. Într-o cameră de serviciu, un băiat și-o fată se plâneau înfulecând cârnați. Țsta era tot scenariul. Față-n față, cei doi actori aveau niște mutre de înmormântare. Atâta tot. Cuplul lor trăgea să moară, oamenii cedaseră în fața banilor, arta murise. Și, din când în când, o îmbucătură de cârnat. Era așa de plictisitor, încât îmi fixasem atenția asupra cârnatului, care avea fără îndoială cel mai bun rol din film. Număram îmbucăturile cum numeri oile la culcare. O jumătate de oră de cârnățăreală, după care am cedat și am ieșit deodată, în oprobriul general... Discul lui Iggy Pop s-a dovedit și mai bun decât mă așteptam, în orice caz mi-a produs multă plăcere. Christelle l-a detestat de la bun început; îl dădea mai încet de cun îl puneam. Iggy Pop ascultat încet își pierde din farmec. De atunci am început să ascult discurile cu căști. Singur cu opera. Singur, pur și simplu. În fiecare dimineață mă trezeam și constatam că, din nou, Christelle își petrecuse noaptea în biroul de lângă Parcul Luxembourg. La urma urmei, rezistase totuși șase luni în douăzeci și patru de metri pătrați, la etajul șapte și fără ascensor. Destul. Ceva îmi spunea că mai aveam să petrec mult timp acolo.

*d*upont, punkerul, a fost cel care m-a inițiat. Camerele tehnice nu doar primeau americance frumoase, ci și găzduiau, din când în când, alte ceremonii secrete. Stătusem toată dimineața cu Dupont în zona 80 ter. O dimineață care trecuse cu repeziciune, căci fusese dedicată ierarhizării celor mai buni chitariști din lume. Ca punker, Dupont nu suporta decât chitariștii ritmici, căci disprețuia solourile de chitară, vestigii din vremea hipioților și a altor boemi. Dupont împărțea lumea în hipioți și punkeri, hipioții fiind, în mod inevitabil, majoritari – numai la muzeu găseai un singur punker între mai bine de o sută de agenți de contact. Muzeul era în mod evident populat de hipioți, care ascultau doar șansonete franceze învechite sau, ca mine, babaci demodați ori morți. Nu-i scutea decât pe șefa de personal, care avea, după el, un suflet de punkeriță bine ascuns sub o pojghiță de trufie, și pe Trévisse, a cărui pretinsă mizantropie nu era altceva decât o *punk attitude*, un *No Fun* aruncat în ochii lumii din rezervele muzeului, unde nimeni

nu-l înțelegea. Dupont știa multe despre Trévisse: „N-ai zice, dar închipuie-ți că omu' trage pe nas vagoane întregi de cocaină!“ Un Trévisse dependent de cocaină mi se părea la fel de credibil ca un Bouin absolvent de École Polytechnique, dar Dupont părea sigur pe el. „El e furnizorul meu“, mi-a mărturisit. Tăceam, stupefiat. Dupont a continuat, pe un ton detașat, aproape nevinovat: „Dacă vrei să încerci, am una supertare.“ Tăceam în continuare, pur și simplu pentru că nu știam ce să-i răspund. Dupont m-a luat pe după umeri: „Scuze, moșule, credeam că ești obișnuit!...“ Mă lua la mișto. Mă privea, probabil, ca pe ultimul hipiot: Un mic *joint* din când în când, pe muzica lui Neil Young, câteva pahare de vin roșu, însă niciodată droguri tari... Trebuia să-mi salvez onoarea: „Bleah... sunt cam sătul de cocaină acum. Mi-e de-ajuns un *joint* sau câteva pahare de vin. Am tras prea multă, cred, tre' să fac o pauză.“ Halal rocker, trebuie că-și spunea Dupont. Jimi Hendrix nu s-ar fi lăsat rugat să accepte o asemenea propunere. Dar eu nu eram Jimi Hendrix și, în orice caz, Jimi Hendrix n-ar fi acceptat să trudească nici măcar o oră în porcăria asta de muzeu. Dupont n-a renunțat: „Hai, nu face pe nevinovatul, doar n-o să refuzi niște columbiană de calitate superioară! Jimi Hendrix n-ar fi zis nu, fii sigur!...“ OK. Nu mă ducea el pe mine, punkerul ăsta ca vai de el. Știam că o supradoză

de cocaină îmi putea declanșa o criză cardiacă, dar știam și că fenomenul era rar, foarte rar. Am acceptat oferta, contând pe soliditatea unei inimi care își cruța eforturile de când posesorul ei exercita meseria de agent de contact. La pauză, Dupont m-a dus la al doilea subsol. L-am urmat, prefăcându-mă perfect relaxat, de parcă aveam să trag liniuța ca și cum aș fi înghițit o cafea cu zahăr, când de fapt tremuram ca o frunză sau, mai bine zis, ca o piftie. Criza cardiacă avea, poate, să-mi preceadă supradoza, culmea. Am traversat un fel de centrală plină de țevi care picurau, iar Dupont a deschis o ușă împodobită cu o tigvă drăgălașă în stilul punk, cu mențiunea „Intrarea oprită”. Camera, ai cărei pereți erau acoperiți de tablouri electrice, era destul de mare, mobilată cu o masă și patru scaune. „Trévisé mi-a arătat cămăruța asta, suntem chiar lângă rezerva cu obiecte prețioase.”

Dupont a deschis o punguță de hârtie, plină cu o pulbere albă care seamăna cu zahărul pudră. A vărsat o parte pe masă, apoi a început să modeleze două linii lungi și subțiri cu *badge*-ul său – „șine”, așa le spunea. Pe prima a inhalat-o pe nara dreaptă, cu ajutorul unei bancnote rulate de o sută de franci. Judecând după moaca făcută imediat după priză, drogul ăsta chiar merita roșu-n obraji, era ca un copilăș triumfător după ce

făcuse o mare năzbâtie. Am luat bancnota și i-am copiat gestul, inhalând pudra dintr-odată. Inima îmi bătea mai tare ca niciodată, palmele mi se umeziseră. Drogul mi-a penetrat canalul nazal și aproape instantaneu un gust amar, ca de medicament de tuse, mi-a invadat gâtul. Apoi, nimic. Ba da, alt gust, sau mai degrabă alt miros, de data asta de acetonă. OK, gata, am făcut-o. Mi-am luat discret pulsul, ca să constat cu ușurare că nu murisem. Uf. O să-i pot povesti lui Christelle ultimele isprăvi. *Știi, nu trebuie să crezi că, doar pentru că lucrez într-un muzeu, mi-am pierdut sufletul de rebel. Exersez din ce în ce mai mult la chitară și trag cocaină.* Christelle ar face cu siguranță pe indiferentă, însă în sinea ei și-ar spune destule. *Săracul, o s-ajungă vai de capul lui. Își închipuie, probabil, că drogul o să-i dea talentul pe care nu l-a avut niciodată.* Dupont a pregătit și tura a doua. „Nu-i rău, nu?” Fără să vreau să-mi jignesc gazda, cocaina e un drog supra-estimat. Nu simțeam nimic, în afară de o ușoară nervozitate. O ușoară euforie, ca s-o spun mai frumos. O limbă împleticită și o gură mai flecară ca de obicei, doar atât. Să fim sinceri: nu-ți lua piuitul. Îți lua ochii, să zicem. I-am răspuns: „Piu piu piu. Asta-i comentariul meu.” Chiar atunci cineva a bătut la ușă. M-am uitat la Dupont cu ochii măriți de groază. Dacă era șefa de personal? „Sunt eu, Pascale, deschide ușa.” Pascale Fabert! Suplinitoarea noastră cea șic!... Ultima persoană

de la care m-aș fi așteptat să participe la genul ăsta de agape... Am descoperit în ziua aia o cu totul altă Pascale, cu un surâs simpatic și mai ales cu o pereche de sâni de primă mână; o tipă amuzantă, fană The Doors, la fel ca iubita mea. O tipă surprinzătoare, pe care Dupont o numea *cocainowoman*. Am tras pe nas cu zel, a fost o pauză simpatcă, o pauză care a durat mult peste jumătatea de oră oficială. Pascale a luat cu ea o doză, făcându-i cu ochiul lui Dupont: „Plata, ca de obicei?” „Ca de obicei, onorabilă doamnă!” i-a răspuns Dupont cu un aer complice.

Sfârșitul după-amiezii a semănat, în sălile muzeului, cu un vis plăcut. Chiar și operele mi se păreau simpatice. Chiar și Slimane mi s-a părut băiat bun. Pluteam pe un nor, guraliv ca o gaiță, uimitor de strălucitor în raționamentele mele, căci raționam din plin și la capacitate maximă. Pascale Fabert mă găsea, mi-a spus după un timp, mai puțin dobitoc decât mă crezuse la început. Drogul ăsta nu-ți lua piuitul, dar avea un mic efect. La închidere, l-am întrebat pe Guichard dacă totuși albumul alb Beatles nu era culmea indispensabilă a istoriei rockului. Mi-a răspuns că avea albumul dublu *live* Starmania, dar nu era alb. Mov sau albastru, nu prea mai știa. Guichard era, cum bănuiam, de altfel, un hipiot incorigibil.

Seara, acasă, m-a apucat depresia. Drogurile nu erau de mine. Mă durea țeasta, ceea ce nu mă împiedica să consum bere după bere. Imposibil să scot un sunet interesant din Gibson-ul meu. Am încercat să compun cuvintele unui cântec, însă inspirația mă părăsise. Mă învârteam în jurul refrenului: *Azi băiețandru ești,/ Măine bărbat te numești!* Da. Mă învârteam în jurul refrenului. Fără nici o competență. Penibil. Mă gândeam la țâțele lui Pascale, între care mi-aș fi dorit să mă refugiez în momentul ăla. Să le sug ca un bebeluș. Mă gândeam la Christelle, care îmi făcuse atâta rău abandonându-mă ca pe un câine. Christelle nu se îndoise niciodată cătuși de puțin de talentul ei. Nici nu se punea problema. Înainta hotărâtă și își făcea loc cu coatele. Christelle îmi trântise ușa-n nas când îi spusese, în timpul unei certe, că e mai ușor să-ți pui ochiul în spatele obiectivului decât să reușești să scoți dintr-un Stratocaster soloul din *Voodoo Chile*. Nu-și dădea seama că bucata aia e groaznic de grea. Nu-și dădea seama de mare lucru oricum și nu vedea aproape nimic din ce se întâmpla în jurul ei, atât de concentrată era pe propriul buric, pe care-l filma întruna.

M-am culcat rumegând toate gândurile astea triste. Venea Crăciunul, perioadă propice amărăciunii. Aproape un an de muzeu... gând propice

amărăciunii. Un singur lucru pozitiv mă ajuta să fac față și, cum spunea Locatelli, să *relativizez*: cel puțin nu aveam să mă scufund în cocainomanie. Slavă Domnului, nu am profilul unui *junky*. Norocul meu, îmi dădeam seama perfect. Asta mai lipsea, să combin dependența de cocaină cu supravegherea muzeelor naționale!... Prea mult pentru un singur om. Hai că nu era totul pierdut. Trebuia să *pozitivez*, cum spunea Locatelli.

1989

*P*rind rădăcini. Parcă-aș fi înrădăcinat în muzeul ăsta. Nimic nu mă poate face să mă mișc. Dacă un vizitator îmi adresează vreun cuvânt, ridic ușor capul și-i dau de înțeles că mă deranjează în plină meditație. Veceurile sau ieșirea, numai asta îi interesează. Regula spune să ne ridicăm când vizitatorii ni se adresează. Nu mai am chef să mă ridic, nici să vorbesc cu nimeni, nici să aplic vreo regulă idioată. Sufăr, ca mulți alții, fiindcă nu mai am aproape deloc cocaină. În curând n-o să mai am DELOC COCAINĂ. Nimic, zero barat. Ce-o să se aleagă de mine când o să-mi termin rezerva? Îmi amintesc că la începutul anului un gram îmi ajungea o săptămână. Cât de departe sunt vremurile alea! E deja vară, perioadă în care zilele sunt atât de îngrozitor de lungi, încât un gram, de cele mai multe ori, nu-ți ajunge nici până la asfințit. În afară de Trévisé, nu cunosc nici un *dealer*. Poate-ar trebui să dau un anunț codificat la ziar: „Dl Nas o caută pe dra Coca, dacă înțelegeți ce vreau să spun...” Trévisé se cacă pe el în ultimul timp. E victima unei recidive

de paranoia acută, de-abia dacă te poți apropia de el. E convins că o bandă de peruani vrea să-ia gâtul din cauza unui *deal* eşuat. Să recunoaştem că rezervele muzeului seamănă cu un tripou, de ceva timp te intersectezi acolo cu tot felul de moace suspecte care vând sau cumpără ceva – ceva care se inhalează cu însufletire... O dâră de praf, asta-i imaginea cea mai bună: o dâră de praf s-a răspândit în muzeu, iar în ritmul ăsta o să ajungă să arunce în aer tot efectivul din serviciul de contact. Cocainomania face ravagii în rândul agenţilor, îţi dai seama după fornăicelile care ajung să acopere vorbăria conferenţiarilor. Trévisse a transformat rezervele într-un supermarket în care găseşti de toate, de la produsele cele mai rare la produsele de cea mai proastă calitate; de la cocaina columbiană extrapură la amestecul cu stricnină *made in Aubervilliers*. Problema e că se pare că proviziile scad. Trévisse, de când cu răfuicelile lui cu peruanii, raţionează dozele la un gram săptămânal de om. Ne căznim să ne lipsim de cocaină în timpul lucrului şi dintr-odată totul se resimte în atmosferă. Pluteşte o stare de deprimare. Îi reperezi imediat pe agenţii cei mai dependenţi, care scrâşnesc din dinţi, tremură, sunt iritaţi pe nări şi au nervii în pioaneze. Agenţii ăştia nu-şi mai dau osteneala să facă ronduri şi redescoperă virtuţile scaunului. Scaunul! Trăiască

scaunele noastre dragi! Scaunul este instrumentul de lucru cel mai trebuincios meseriei noastre. Scaunul e sfânt. Nu vă atingeți de scaunele noastre – căci sunt scaunele *noastre*, ale personalului, care trebuie distinse de banchetele destinate vizitatorilor, interzise agenților. Într-o dimineață, Philippon a surprins o turistă așezată pe scaunul pe care-l eliberase pentru un scurt moment dus-întors la toaletă. Reacția a fost pe măsura afrontului: „Ridicați-vă de acolo“, a făcut el pe un ton glacial. Doamna a bălmăjit: „Sunt obosită, domnule.“ Philippon nu s-a pierdut: „Este scaunul MEU, doamnă. Așa că ridicați-vă. Și mai rapid.“ Mă simțeam cam prost, însă, cunoscându-l pe Philippon, găseam că e preferabil să nu intervin, în caz că făcea o criză cardiacă. Mi-am păstrat sângele-rece, cum ne învățaseră la formare, prefăcându-mă că nu înțelegeam vorbele colegului meu. Vorbe care, din cauza turistei ăleia obtuze, deveniseră nu tocmai politicoase: „E SCAUNUL MEU! VALEA!“ Ordinul a fost terminat cu un fornăit îngrozitor. Doamna, ca speriată de-o sălbăticiune, a eliberat locul fără comentarii. Da' ce, nu poate să se-aseze pe banchetele vizitatorilor, vaca? Țștia se cred acasă în muzeul nostru, văd un scaun și-l confiscă rapid, fără nici o jenă. Îmi pun eu curul pe scaunele lor? Mă duc eu la ei acasă să mă tolănesc pe canapeaua din

sufragerie? Philippon a tunat și-a fulgerat așa toată după-amiaza, și chiar a refuzat să iasă-n pauză, de teamă să nu i se fiure iar scaunul. E-adevărat că scaunele noastre de contact nu-s de colea. Făcute la comandă, în același timp confortabile și moderne. Ne-au fost prezentate mai multe prototipuri, înainte de a alege scaunul ideal: ideea principală era ca agentul să fie ridicat, ca să domine situația. Rând pe rând, am încercat celebrul „scaun înalt” în care păream arbitri de tenis. Un fiasco. Trebuia să ții ca să vorbești cu vizitatorii, mici ca niște furnici acolo, jos, iar colegele nu mai puteau purta fuste decât dacă țineau morțiș să-și arate chiloții. Iar agenții mai scunzi, cu picioarele legănându-li-se în gol, aduceau cu niște pitici. Scaunul înalt nu a avut succes și a fost înlocuit de o chestie super-stil, care contrasta puternic cu epavele umane care se prăbușeau în ele ca niște fructe prea coapte, care cădeau din copaci. Epave ca mine, fleșcăite. Nu stau cu cel mai prost, să știți, la capitolul tonus, mai e și tanti Renard. Tanti Renard, din câte știu, nu prizează cocaină, dar uneori mă întreb dacă nu cumva bea de stinge, atât e de ciudată. Excesele ei ne mai animă rutina, căci dau naștere unor scrisori amuzante din partea vizitatorilor, pe care Vatout le afișează sistematic la biroul de pontaj.

Domnule Director,

Țin să vă semnalez că personalul de supraveghere nu este întotdeauna la înălțimea așteptărilor pe care le avem în mod justificat de la prestigioasa instituție ce cu onoare o conduceți și ale cărei cheltuieli de funcționare și de personal, vă reamintesc, cad în sarcina contribuabililor din această țară, printre care mă număr.

Duminica trecută, în timp ce vizitam secțiunea Muluri împreună cu copiii mei, am fost întrerupt de un zgomot foarte dizgrațios, care semăna leit cu un sforăit. Nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit o gardiană corpolentă dormind pe scaun! Avea un aspect foarte neîngrijit și era înconjurată de mai multe pungi de plastic găurite. Fiul și fiica mea (de nouă, respectiv zece ani), ca toți copiii de vârsta lor, obosiți după o vizită lungă, au început să facă un zgomot practic inofensiv în sală. Atunci gardiana s-a trezit și i-a aplicat deodată o lovitură violentă băiatului meu cu punga de plastic, urlând: „M-ai trezit din somn, tâmpitul!“...

Tipul își încheia scrisoarea cerând șefului o sancțiune exemplară. Două luni fără cartofi prăjiți la cantină: iată o sancțiune care ar fi afectat-o pe tanti Renard. În fiecare zi la prânz își lua cartofi prăjiți și un sfert de vin, niciodată altceva, în afară de o bucată de pâine în zilele faste. Când îi rămâneau cartofi, și-i punea în buzunar pentru pauza de la patru. Vizitatorii se minunau uneori de femeia grasă în uniformă de agent de contact, cu buzunarele pătate, care înghițea pe nerăsuflăte cartofi moi și striga *NO FLASH* cu gura

plină, dar de cele mai multe ori spectacolul îi amuza și chiar făceau poze. Madam Renard mai avea o manie, la fel de dezgustătoare: aduna guma de mestecat folosită și și-o îndesa în bot (când botul nu-i era plin de cartofi reci); o găseai câteodată-n patru labe, într-o sală cu pereții plini de capodopere ale patrimoniului omenirii, în plin proces de dezlipire a gumei de mestecat de pe podea... Gust și culoare. Eu, când eram mic, sorbeam din băltoace ca să-mi impresionez prietenii. Bine, e drept că am crescut și nu-mi mai impresionez prietenii în același mod. Madam Renard și-a păstrat sufletul de copil, este încă o fetiță, în străfundul inimii. O fetiță grasă, care își îndeasă cu greu masa corporală ca de cașalot în somptuosul scaun-stil. Șuncile pe șoldurile ei se propagă pe cotiere – elemente migălite în mod deosebit de designer. Designer care, în paranteză fie spus, nu cred să fi fost prea gras – în orice caz, n-a prevăzut că există și grășani care practică nobila meserie de agent de contact. Beaufort, de exemplu, și mai gras decât tanti Renard. Umflatul de Beaufort s-a așezat într-o zi pe noul scaun stil și nu s-a mai putut ridica, înțepenit între cele două cotiere. A fost nevoie de pompieri ca să-l elibereze. S-au pus pe treabă trei laolaltă, doi care țineau scaunul și unul care trăgea de omul nostru. *Поч!* S-a auzit un zgomot

ca de dop de șampanie, iar Beaufort a țâșnit până-n tavan – mă rog, aproape de tavan, ca să fim sinceri. Patru mii cinci sute de franci scaunul, și cu toate astea, interzis obezilor... Sindicatele au stigmatizat, evident, direcția, care-și băga încă o dată picioarele în noi. Dacă aș fi fost delegatul personalului, le-aș fi cerut să ne dea un scaun în care să nu putem prinde rădăcini. Un scaun cu un cui în centru. Scaunul-fachir.

Statul prelungit pe scaune-stil stimulează imaginația. Minutele se scurg ca picăturile de apă în chiuvetă și cadențează lent imaginile care-mi defilează-n cap. Inventez povestioare mișto. Văd o altă viață. Îmi fac filme. Ce-ar fi să abandonez rock-n'rollul și să încep o carieră de regizor? Christelle părea să considere că turnarea unui film e o muncă de titan, rezervată numai deștepților ca ea – în timp ce, după părerea mea, orice agent de contact se poate lansa în cinema. Ca acțiune, o cameră de filmat care face toată treaba, iar ca scenariu, sunt de-ajuns câteva indicații laconice. *Interior sală de muzeu/ cu încetinitorul/ camera se oprește asupra unui gardian somnolent, așezat pe un scaun lângă o cariatidă de marmură. Muzică: Tino Rossi – J'ai fait le tour du monde. Plan fix pe agentul de contact, pe tot parcursul cântecului.* Ideea mea pentru film este următoarea: nimic altceva decât planuri fixe cu agenți de contact lipiți de scaune cu un aer absent, cu publicul care trece prin fața lor fără să-i privească vreodată. Simplu, dar eficient. Câte o melodie nouă pentru fiecare

agent. Alegerile mele se schimbă întruna, dar câteva piese sunt indispensabile: The Ramones – *Gimme Gimme Shock Treatment*, Hank Williams – *I'm So Lonesome I Could Cry*, The Cramps – *Human Fly*, The Smiths – *Death Of A Disco Dancer*, Gérard Manset – *Attends que le temps te vide*, Can – *Don't Turn The Light On, Leave Me Alone*, David Crosby – *I Swear There Was Somebody Here...* Și the Beach Boys – *A Day In The Life Of A Tree*, pentru genericul de final. Am vreo sută de rezervă, în cazul în care succesul filmului m-ar obliga să fac o continuare. Criticii ar rămâne cu gura căscată: o comedie muzicală fără dansatori sau cântăreți, doar cu inși care prind rădăcini. *J'ai fait le tour du monde et je n'ai pas trouvé/ De joie aussi profonde que d'être à tes côtés*, cîripește Tino, în timp ce eu vegetez pe scaunul meu stil, gândindu-mă la filmul meu. Mica lume a agenților de contact o știe prea bine, chiar dacă subiectul rămâne tabu: pericolul meseriei este cugetarea. Visezi la faimă și avere (Elvis – *Fame And Fortune*, de pus pe listă), dezbraci din priviri turistele suedeze (Beatles – *I'm Looking Through You*), însă nu se întîmplă nimic, nu se petrece nimic, nu survine nimic. Obiectele suspecte nu explodează, muzeul nu ia niciodată foc, după fiecare grevă o ici de la zero, ca înainte, deși se presupune că ai câștigat ceva. Se schimbă doar forma scaunelor când vreun designer le reface *look*-ul după gustul

directorului, nu însă și fesele care se așază pe ele – dacă țintesc bine; a fost odată o situație gravă, un agent care tocmai trăsesse pe nas s-a așezat pe lângă scaun. *Buf*. Coccis fracturat. Accident de muncă, șaiszeci de zile repaus. A fost un mic eveniment, care s-a terminat cu un preaviz de grevă înăbușit rapid de acordarea unei zile suplimentare de concediu tuturor agenților puși în situația de a folosi scaunul-stil. E bună o zi de concediu, dar te atâță să-ți umpli nările. La muzeu te mai poți stăpâni din cauza șefilor de echipă, care ne pândesc faptele și gesturile, dar acasă, față în față cu tine însuți, te poți lăsa în voia drogului. Iar zile de concediu sunt din belșug. *Planning*-ul ăla pe care mi l-au tot lăudat din prima zi îți lasă atât de multe zile libere, încât e de-a dreptul înfricoșător să fii obligat să mai adaugi una. *Vezi tu, îmi iau ziua joi; vineri, sâmbătă și duminică sunt liber, îmi iau a doua zi luni; marți și miercuri sunt liber, și hop, pentru două zile suplimentare am șase libere!* Șiret, Bouin ăsta. Bouin e un dobitoc în multe domenii, dar măcar are o calitate: știe să-și organizeze *planning*-ul. Ce nu spune el e că se plictisește și mai și când are liber decât când rătăcește prin sălile muzeului, cu atât mai mult cu cât nu se atinge de cocaină. Uneori mă văd în Bouin ca într-o oglindă care deformează. Un neica-nimeni care se face că e foarte ocupat în zilele libere, când de fapt și le petrece trăgând de provizia de

cocaină, în loc să scrie niște cântece demne de-a fi numite așa, fiindcă să scrii un cântec demn de a fi numit cântec e mai greu decât se crede; în orice caz, e mai greu decât să te droghezi. Jimi le făcea pe amândouă, totuși. Drogul, apoi chitara, fără probleme. Dar nici să fii Jimi Hendrix nu-i ușor. Tipi ca el sunt unul la un miliard, iar eu nu mă număr printre ei. Ce fac eu cu zilele mele, cu timpul ăsta prețios, care, după spusele poetului și ale brutarului, nu se va întoarce niciodată? Nimic. Nimic-nimic. Câteodată, poetul și brutarul sunt unul și-același. Brutarul de la mine din cartier este un poet; alaltăieri, în timp ce le vindea bomboane unor fetițe, a strigat: „Of, anii mei! Of, fete tinere!... Doi franci treizeci.“

*A*oleo iar m-au pus în zona asta totuși e a treia oară când mă îmbolnăvesc și aduc certificat medical în care scrie negru pe alb că nu suport praful și locurile fără lumină naturală șefii sunt chiar tâmpiți la unu' dintre ăia patru o să-i sparg căpățâna lui Guichard vede el ce-o să vadă tâmpitul ăsta oricum sunt departe de recordul de concediu medical uită-te la Dupont e mereu bolnav și nimeni nu-i zice nimic cred că are pile că de obicei nu bagă punkeri în administrație mai ales punkeri care sunt mereu bolnavi de altfel toată lumea e bolnavă aici n-ai observat că zilele astea e o epidemie de sinuzită fonație prin toate colțurile nu știu ce se întâmplă colegii mi se par nervoși și se exagerează cu pauzele lenevesc la greu Doamne-Dumnezeule zău că e bizar și să te trezești din provincia ta în atmosfera asta putredă și-n plus să stai într-o chițimie din arondismentul 18 în plin cartier mizerabil la doi pași de periferie și-n plus când vii să trudești după patruzeci de minute de stat în metrou înghesuit ca sardelele te freacă la cap la un job unde șefii sunt de-ăștia ca Guichard tâmpiți care te pun intenționat în zone fără ferestre deși știu clar că e interzis eu dacă mi se întâmplă

asta o să-mi las pielea la jobul ăsta Yes madam on the right și o să-mi pierd vederea din cauza întunericului din sălile astea sinistre on the RIGHT e tută americanca asta You're welcome spune drept nu crezi că i-am picat cu tronc lui Pascale da da se vede se uită mai mereu la mine într-un fel curios și când suntem repartizați în același loc îmi soarbe cuvintele pe nerăsuflate zice că-i place mult să mă asculte vorbind o liniștește mamă mamă bucățica are clasă cred că o să-mi încerc norocul la Limoges eram gata să mă combin cu una bună rău da' am cam dat-o-n bară ca să fiu sincer ultima oară când am văzut-o mi-a dat un șut în fund să mor io un șut în fund pe bune și mi-a zis valea nu mai vreau să te ții de capul meu totuși eram o partidă bună după părerea mea nu știu ce s-a întâmplat eram îndrăgostit lulea de ea chiar lulea și de-aia vreau să mă întorc la Limoges ca s-o revăd și să lămuresc neînțelegerea de cum se eliberează vreun post la muzeul „Adrien Tumoche“ muzeul național din Limoges mă bag poți să mă crezi mi s-a acrit de exilul ăsta e mai rău ca pe insula Sfânta Elena o cocioabă în arondismentul 18 cu congolezi care bat la tobe toată noaptea ce viață pe bune ce viață s-ar putea spune că am văzut țara ține minte am ieșit din vâgăuna mea e partea pozitivă am văzut Parisul și Congo și Insulele Antile fiindcă ce de imigranți din Antile sunt pe-aici se văd de la o poștă dar nu mă deranjează mai ales femeile de acolo că sunt îndrăznețe e una care mi-a făcut avansuri sexuale jur că era pe limba lor dar mi-a zis Homère

că se întreba ce am în slip aoleo ce ziceam a da Guichard dacă o ține tot așa o să-i fac reclamație e hărțuire morală treaba asta n-ai dreptul să hărțuiești agenții trimițându-i sistematic în locuri unde o să se îmbolnăvească de exemplu aici în zona asta unde nu vezi nimic și de-abia respiri praful te sufocă am vorbit cu sindicatul sunt de acord o să mă ajute să fac o reclamație la tribunalul administrativ și-mi vor sprijini mutarea cât mai rapidă posibil NO FLASH mă enervează gălbejiții ăștia în plus muierile lor sunt urâte cu spume ia zi te superi dacă faci rondul singur în continuare aș vrea s-o prind pe Pascale care trebuie să intre la două încerc să-i propun să bem un pahar diseară o să-ți povestesc mă pe cuvântul meu treaba se-ncinge.

S

timat colegi

Lupii au intrat în stână. Anumite persoane care
nu le vom numi dar se vor recunoaște ele
în oglindă abuzează de
prerogativele care li le conferă Administrația.

Cumetrii, neseriozitate și lipsa unor criterii

OBIECTIVE;

amenințări mai mult sau mai puțin esplicite, pedepse
exagerate, hârtuire morală (pasibilă de proces),
intimidare nesiguranță, măsuri incorecte
scoase din mânecă, etc:

PÂNĂ CÂND?... Nici măcar cazurile
patologice ca alergia la lipsa de lumină și
la acarieni numai înseamnă nimic pentru ei!

Ce se va alege într-o bună zi de exercitarea
dreptului sindical și dreptului la grevă
garantat de lege?????

Refuzăm să susținem sub nici-o formă aceste practici
anacronice și care ne aduc aminte de perioadele cele
mai negre din istoria noastră recentă.

SĂ RĂMÂNEM MAI VIGILENȚI CA ORICÂND!!!!

dacă confrunțați astfel de probleme sau altele,
luați legătura cu noi, nu vă fie frică de represali și
de atmosfera otrăvită care o întreține Direcțiunea

nicolas beaujon

pe ascuns, căci dezbină și stăpânește este,
după cum știm Deviza administrației...
NU NE VOR ÎNVINGE căci o să rănâmem
u%niți în restriște: Veniți în număr
mare la următoarea AG din 12, unde
vor fi abordate toate problemele care-i supără
pe Domnii din conducere...;

În numele organizației, delegatul.

*d*e fapt nu ți-am zis Pascale am invitat-o la o bere și ei bine a zis nu dar nu-mi pierd speranța aoleo da' cum să fac totuși nu pot s-o invit la mine acasă n-o să accepte niciodată să ne-o tragem într-un asemenea loc e șic fata ce mai poartă kilturi și lodenuri pălărioare din păr de cămilă cu pene foarte British ca stil îi lipsește doar un cimpoi arondismentul 18 e pentru ea un fel de Bronx nu cred să fi pus vreodată piciorul aici ține minte ai dreptate poate o să i se pară super să se înhăiteze cu un paznic de muzeu fetele șic sunt adeseori gata să-și desfacă cracii da da nu se face la Limoges a fost un scandal de pedofilie cu niște burghezi gen notari sau niște notari sau MULTI notari care se culcau cu fetițe țac pac cu sprijin politic foarte înalt stai liniștit evident treaba a fost mușamalizată gagica asta face pe mironosița dar e foarte posibil să se lase la greu încălecată la orgii aoleo dacă îmi propune să mă duc cu ea o să mă simt prost n-am mai făcut așa ceva ia zi nu vrei să facem schimb de pauze nu mă simt prea bine e prea multă lumină aici ar trebui să ne dea ochelari de soare cu luminatul lor exagerat ne termină e incredibil ne iau de sclavi sau ce On the

right and you take the elevator out of order *ia uite ia uite țăranoii ăștia nici măcar nu citesc indicațiile* Yes with your foot sick or not sick the elevator is OUT OF ORDER *ce pot eu să fac dac-o dor picioarele* You're welcome *nu-ți vine să crezi asta vine la muzeu ca la piață nu-i unu' care să știe să aprecieze operele la justa lor valoare faci Turnul Eiffel și Sacré-Cœur și vizitezi muzeul în pas alergător halal interes eu genul ăsta de turiști țăranoii îl rezolv cu o rafală de Kalasnikov și dup-aiia gata vă rog ta ta ta ta bună scăpare crezi că am vreo șansă cu Pascale mamă ce-mi face tipa crezi că am vreo șansă ieși în pauză bine de acord vorbim după și atenție frate fumatul dăunează grav sănătății !!!*

„Îmi dă târcoale întruna... Și chiar și-a permis să mă invite la o bere, ratatul ăsta! Ce m-am săturat să se tot holbeze la mine cu ochii lui bulbucați de broscoi!...” Bine zis, Bouin chiar seamănă cu un broscoi. Mai mult orăcăie decât vorbește și are mereu un amestec de salivă și pastă de dinți în colțul gurii. Pascale lucrează cu jumătate de normă, căci își continuă studiile. Învăță chineza. Visul ei e să plece în China ca să vorbească *in situ* chineza, cu chinezi adevărați. Eu mi-am împlinit acum visul. Când am început să mă apropii de Pascale, visul meu era să duc apropierea asta cât mai departe – măcar până la sânii ei. Nu era genul care să poarte decolteuri, dar nici cea mai sobră vestă nu-i putea ascunde splendoarea pieptului, o capodoperă necunoscută a muzeului. Gagicile se uită urât dacă le rogi de la început să te lase să le atingi țâțele, mai întâi trebuie să te interesezi de celelalte lucruri. Așa că m-am interesat și, din fericire, Pascale era interesantă. După prima noastră întâlnire din camera tehnică de la subsolul doi, am tot prizat. Pascale era guralivă.

o guralivă cu sâni mari și obraznici, motiv pentru care îi propuneam adeseori să luăm pe furis mici pauze de prizat. Îi plăcea la nebunie să prizeze, și încă și mai mult, să vorbească... „Nu știu dacă-ți dai seama că Marele Zid Chinezesc are aproape TREI MII de kilometri lungime!... Și că a fost terminat cu două sute de ani ÎNAINTE de Cristos!“ Când se agita în felul ăsta, sânii începeau să-i vibreze, de unde brusca mea pasiune pentru țara asta extraordinară: „Ei, na! Tu chiar îmi spui acum că Isus Cristos nici nu era în burta mamei când chinezii ăștia dați dracului TERMINASERĂ deja ZIDUL?“ „EXACT!“ Hopa. Exaltare. Alte vibrații... Într-o zi, între două linii, fără nici un preambul, Pascale m-a sărutat. Eram în toaletele pentru handicapați de la etajul patru, un loc intim și romantic, unde ne petreceam multe dintre pauzele secrete. Un loc în care mi-am atins visul pentru prima oară, l-am pipăit chiar cu ambele mâini... Dacă de obicei fetele nu te lasă să le pipăi sânii fără o pregătire anterioară, eu am cunoscut una care mi i-a arătat fără s-o fi rugat. Se întâmpla într-un bar, tipa era nevasta patronului și traversa o criză existențială: nimic nu mai mergea între ea și șef, care începea să o dea pe alcool și o înșela cu pipițe trecătoare, pe care le cinstea. Ea însăși bea prea mult, un iz de whisky îi parfuma constant respirația. De fapt, toată lumea bea prea mult în barul ăla, iar eu nu eram

o excepție. La două noaptea, când toți clienții, exaltați, dansau pe mese, nevasta patronului m-a tras deodată în bucătărie, unde a izbucnit în lacrimi. „Nu mai pot, a gemut ea între două sughițuri, du-mă de-aici...” Iritată la culme de lipsa mea de entuziasm, s-a desfăcut la cămașă și mi-a zis, mândră: „Totuși, încă mă țin bine... Uită-te la sânii mei!” Nu erau răi, într-adevăr, însă în circumstanțele date, o pereche de castaniete ar fi avut același efect asupra mea. Nefericita patroană părea chiar tristă și beată criță. Rimelul îi curgea așa de tare pe obraji, încât câteva picături i se lipeau deplorabil pe sânii goi. Sughitul nu-i trecuse și repeta ca un disc zgâriat „Du-mă... du-mă...”, agățându-se de mâneca mea atât de tare, că până la urmă i-am zis: „Da' unde-ai vrea să te duc?” „Du-mă... ÎN ALT BAR!” a țipat cu o voce de bețivă. Alt bar... „Du-mă, iubirea mea, du-mă în alt bar.” Chestia asta mă făcea să mă gândesc la agenții de contact care anunță că vor pleca, în curând, din muzeu. *A, nu, să știi că n-o să rămân aici zece ani, trebuie să știi să tragi linie, să evoluezi, s-o iei de la capăt. Aha, și ce-o să faci? O să cer să fiu transferat. Să schimb, de acord, da' ușurel, numai muzeul. Muzeele din alte părți sunt mult mai bune, clar. Vizitatorii găsesc și singuri toaletele, iar de la ora cinci după-amiaza se îndreaptă ordonat spre ieșire... În alte părți, există muzee fericite. Bouin o să se certe, o să*

mute munții din loc, o să-l hărțuiască pe Vatout, administrația centrală, pe ministrul însuși dacă o să fie nevoie, și până la urmă tot o să reușească să se transfere în raiul lui pământesc, și anume, în paradiziul oraș Limoges. Va supraveghea atunci o altă comoară din patrimoniul omenirii, pe nedrept necunoscută: farfuriile de porțelan. Bouin broscoiul își va fi găsit în sfârșit fericirea, îi va invita pe cei trei vizitatori zilnici să nu folosească blițul, căci, expus prea mult la lumină, porțelanul riscă să-și piardă luciul și detaliile minuoase atât de specifice artizanatului autohton din secolul al XVII-lea. Ca să nu mai vorbim de faianțe și de emailuri, superfrumoase.

*U*_{ps}. Fumul îmi iese pe nări și pe urechi. Fumez de mor. Delirez întruna. Mi-a ajuns. De fiecare dată când lucrez în schimbul doi se întâmplă la fel. Îmi atac rezerva. Toată după-amiaza mă îndop cu cocaină, iar seara plec duhnind a fum. Obrajii îmi dogoresc, transpir apă fiartă, inima îmi bate ca o tobă sub soarele deșertului. „Uite, tati, un paznic scoate fum...” „Așa e, fiule, trebuie să-l stingem imediat!...” Și, una-două, tati apucă un extingtor, îl desface și dă-i cu spumă! Cretinul ăsta trebuie să aibă instructaj pentru primul ajutor. În trei secunde, o avalanșă de zăpadă carbonică mă transformă în om de zăpadă. Ca să contracarez frigul brusc, încep să cânt The Ronettes – *I Saw Mommy Kissing Santa Claus*. Guichard trece prin zonă, îmi aruncă o privire mecanică și își continuă rondul. Ciudat, nu m-a admonestat; o fi o scăpare sau s-o duce să completeze un buletin de anomalie, cu o copie pentru șefa de personal? O să am dreptul la o nouă convocare, și ultima, mi-e teamă... „Conveniserăm, tinere, să nu mai aud nimic despre tine, nu-i așa?”

„Ba da, doamnă...” „ȘI-ATUNCI CE ÎNSEAMNĂ ASTA?” Și Răzbunătoarea o să-mi agite o foaie verde sub ochi...

Buletin de anomalie nr. 10425

Autor: Guichard Samy

Funcție: Șef de echipă clasa I

1/ Descrierea faptelor: În tura de noapte pe la ora 20:33 am surprins un agent deghizat în Omul zăpezilor și-n plus cânta în engleză.

2/ Consecințe: Risc de frig pentru vizitatori și pentru climatizare. Imagine publică prejudiciată. Misiune de contact neîndeplinită cum trebuie.

3/ Măsuri luate: Respectivul agent a avut de la început probleme cu superiorii ierarhici, de aceea, n-am intervenit imediat pe loc, ci întocmit prezentul raport.

4/ Buletin predat: Domnului Vatout, șef de serviciu.

*A*cum știu care-i adevărul. Știu de ce sunt interzise vânzarea și consumul de droguri. Fiindcă, dacă drogurile s-ar vinde pe piața liberă, am fi cu toții niște drogați. Lumea s-ar pierde într-un uriaș fornăit. Când văd băieți buni ca Locatelli sau Philippon contaminați de trasul pe nas, mă gândesc că toată populația s-ar deda obiceiului dac-ar avea voie. La muzeu, beneficiem de o conjunctură favorabilă: practic nimic de făcut cât e ziulica de lungă, pauze când avem chef, o putere de cumpărare garantată de statutul nostru de belferi și un *dealer* în incintă, la îndemână – un *dealer* care, pretinde Dupont, practică niște prețuri mai mult decât rezonabile. Colegii mei au făcut ca mine: au încercat, le-a plăcut și acum cer în continuare. Dar nu mai are. De data asta e groasă. Trévisse avea dreptate când a zis că gramul ăsta e ultimul. Consumați-l cu moderație, fraților, găina nu mai face ouă de aur. Am închis prăvălia. *Ga-la.*

*a*șezat pe scaunul meu, mă gândesc la The Doors. The Doors îmi monopolizează uneori gândirea, mă parazitează. Degeaba strig: „Ieșiți afară!“, n-am ce face, nu pleacă. The Doors ăștia sunt ca o buruiană. Christelle îi aprecia, Pascale îi adoră. Fetelor le plac The Doors, se vede treaba. Mie, nu. O vreme mi-au plăcut, acum gata. O trupă cam pompoasă, de gen. Genul Doors. Trebuie să recunoaștem că ei au inventat genul Doors, ceea ce totuși nu-i puțin lucru; dar genul ăsta e chiar demodat în ziua de azi, ne-au plictisit prea mult cu pauzele rebele ale lui Jim Morrison și cu ceremoniile debile de la mormântul său. Un punct pozitiv, numele trupei: Ușile. The Doors au ales să se numească Ușile ca omagiu adus unei cărți de Aldous Huxley, *Ușile percepției*, foarte în vogă printre rebelii dopați din anii '60. ăștia beau de stingeau citindu-l pe tata Aldous, care consuma mescalina încă de la micul dejun. Nu strâmb din nas când aud de droguri, să fim sinceri, dar nu-mi mai plac The Doors. În afară de *L.A. Woman*. Singurul disc care, ca din întâmplare, nu-mi plăcea

în perioada când îmi plăcea muzica lor. *L.A. Woman* mi se părea exagerat, neinspirat și demodat. Mă ducea cu gândul la ultima perioadă a lui Elvis, perioada „costumului aztec în Las Vegas“, în care *The King* se hrănea doar cu cocktailuri pe bază de sirop de arțar și sendvișuri cu rahat turcesc. La fel ca Elvis, Jim Morrison făcuse burtă spre sfârșitul vieții, în *L.A. Woman* îți dai seama că e gras și bărbos. Vocea lui nu mai e la fel ca pe primele discuri, înregistrate totuși cu doar patru ani înainte, are voce de moș, de fantomă – e de fapt vocea unui om aproape mort, căci *L.A. Woman* a apărut în aprilie 1971, iar Jim și-a dat sufletul în luna iulie a aceluiași an. *L.A. Woman* este discul postum al trupei, o groază de oameni l-au cumpărat când au aflat de moartea solistului. Nu-mi plac The Doors, dar *L.A. Woman* este discul de care am nevoie. Îmi face bine când mă întorc de la muzeu. Discul ăsta e un desert arid, roșu și pietros. The Doors cântă în plină zi, la umbra unor cactuși uscați, în fața câtorva femei care dansează în țâțele goale, cu pălării de cowboy pe cap și cu brațele ciuruite de seringi. Au câțiva dinți lipsă, părul îngălat, își trec de la una la alta niște cutii de bere caldă, după care se pișă pe nisip râzând. *I've been down so goddamn long/ that it looks like up to me.* Mi-aș fi putut pune pe dulap versurile astea din *Been Down So Long*, al treilea cântec de pe *L.A. Woman*. Agenții mi-ar fi dat

pace. Da prieteni sunt în fundul prăpastiei în muzeul ăsta DAR E NEMAIPOMENIT căci întâlnesc o groază de SONATI ca voi ceea ce MĂ ÎMBOGĂTEȘTE ca om. Dă din gură, nu te opri. Trage pe nas, prietene, trage pe nas. Nu toate discurile se potrivesc cu o linie de cocaină. Léo Ferré, de exemplu, îți strică cheful. Totuși, cocaina te deprimă uneori atât de mult, încât îți vine să-l asculți un pic pe Léo ca să-ți ridici moralul – dar nu funcționează, din contră, tristețea devine disperare. Nici cu o noapte de amor nu se potrivesc toate discurile, mi-am dat seama ascultând *L.A. Woman* cu Pascale. Îmi ceruse The Doors, dar *L.A. Woman* e un disc care nu se împarte decât cu puțin praf. Consuma Jim Morrison prea multe droguri? Sigur e că bea vin roșu în cantități impresionante. A fost găsit în baie, la Paris, dopat cu alcool, medicamente și tristețe. Cam ca Jimi, care a murit aproximativ la fel, dar nu în baie. Bieții de ei au sfârșit la aceeași vârstă, douăzeci și șapte de ani, complet terminați. La douăzeci și șapte de ani, erau bătrâni ca Matusalem, din cauza sutelor de vieți trăite deja. Eu am puține vieți în urmă, în afară de cea când livram pateuri și cea de chitarist într-o trupă rock care a ținut două concerte în departamentul Loire, unul la Saint-Chamond, celălalt la Firminy. Trupa asta rock a durat și mai puțin timp ca The Doors, dintr-un motiv foarte simplu: chitaristul făcea notă

discordantă cu dobitocii de la bas și baterie. Băieții nu le aveau și gata, de-aia am preferat să-i las în legea lor și să-mi urmez drumul ca solist. Un drum care s-a terminat în mod neașteptat pe coridoarele întunecoase ale unui muzeu național, dar un drum căruia încă sper să-i iau urma, căci sunt sigur că mă va duce altundeva, și mai departe. Deocamdată, eu n-am norocul lui Jim Morrison, trebuie să mă scol devreme. În timp ce bărboși burtoși pleacă din studioul de înregistrări la opt dimineața, după o noapte de reglat sunetul la *Riders On The Storm*, agarici ca mine bagă un bilet în compostorul din stația Bastille, năpădită de muncitori morocănoși. Se aprinde o lumină roșie, și biletul iese, și bara aparatului se blochează, și o iei direct în burtă. Și te doare. În spate, o femeie se lipește cu pieptul voluminos de tine, fără ca asta să ți se pară câtuși de puțin excitant. Ești blocat. Și iar întârzii. Guichard nici gând să creadă povestea cu biletul respins de mașinărie, o să te facă să completezi o constatare de întârziere, care îți mai îngroașă dosarul scos din dulap cu ocazia evaluării. *Agent sânguincios dar trebuie să facă un efort cu punctualitatea.* Cică meseria-i brătară de aur. Orice meserie. Lumea are la fel de multă nevoie de agenți de contact ca de tipi care cântă din The Doors. Da, așa cică.

*T*révise e din ce în ce mai rău. Încetarea traficului nu pare să-i aducă noroc. Nu deschide ușile de la rezervele cu obiecte prețioase decât ca să meargă la cantină, după care se baricadează iar. Bine cel puțin că nu i-au făcut peruani de petrecanie. Trévis e de când îl știu simptome alarmante de dereglări mentale, dar în ultimul timp e din ce în ce mai grav. Când încă mai ieșea din vizuină și venea să pălăvrăgească puțin cu noi, ne făcea de rușine; ne enerva să fim asociați de vizitatori cu sonatul ăsta veritabil. Mergea lângă tine și deodată se oprea, lăsa capul în jos și apuca frenetic unul dintre nasturii de la veston, pe care și-l lipca de ochi. La început am crezut că verifică în detaliu integritatea nasturilor, însă mi-am dat seama repede că-i folosea de fapt ca pe niște oglinzi minuscule. Păcat. Am priceput treaba când am văzut că, nemulțumindu-se doar cu privitul, își aranja freza. Se oprea în mijlocul câte unei săli, își vâră capul între umeri și rămânea mai bine de cinci minute pe loc, cu mâna prin păr, admirându-și reflexia într-un nasture cât o monedă

de zece cenți. Părea un flamingo roz în uniformă maro. Trévisé, flamingoul roz care se admiră în propriii nasturi și își aranjează întruna părul. Însă nu se folosea doar de nasturi, și cel mai mic ochi de geam sau o minusculeă bucățică de metal îi erau de ajuns – de-aia era cam neplăcut să te plimbi cu el, căci te trezeai mereu vorbind de unul singur, ținutul se oprise brusc dinaintea propriei reflexii ca să se aranjeze. De obicei, pereții nu îți reflectă imaginea, asta nu înseamnă însă că Trévisé nu se căuta și nu se și găsea în ei. Abuzul de cocaină nu-i îmbunătățise cu nimic obiceiurile, e clar. Cine umblă cu miere se linge pe degete, iar Trévisé nu făcea excepție. Un deget azi, un deget mâine, până ajunsese complet dependent. Și nici măcar n-avea nevoie, cum se spune, dată fiind mizantropia lui congenitală. Peruanii îi dădeau acum pace, nu însă și madam Perez. Vă închipuiți că madam Perez, portăreasa, intră în apartamentul lui Trévisé ca să CITEASCĂ? Trévisé n-are vedenii, e clar că anumite cărți își schimbă locul în absența lui! Și cine, cine, în afară de madam Perez, are cheia de la apartamentul lui? Cine? Aud?... Nimeni, în afară de el însuși. De aici până la bănuiala că Trévisé profită de pauza de masă ca să dea o fugă până acasă, să-și deranjeze singur cărțile, pentru ca apoi s-o acuze pe portăreasă, nu-i decât un pas, pe care l-a făcut fără scrupule: „Asta crezi, nu?

Că vreau s-o scot nebună pe madam Perez?“ Nu cred nimic, Trévisé, vreau doar să mă lași să-mi fac treaba liniștit; unu' tocmai a mitraliat un tablou cu blițurile lui și, din cauza portăresei tale, nici n-am intervenit – iar o să ne spună că ne doare-n cot de toate și că patrimoniul omenirii s-ar putea păzi la fel de bine și singur. Trévisé, în loc să-ți admiri fața de țițnit în nasturii de la uniformă, fă-te util, rațional, reia-ți activitățile ȘI FĂ-MI ROST DE PUȚIN PRAF NU VEZI CĂ AM AJUNS LA CAPĂTUL PUTERILOR?

*M*i se spune că sunt galben la față. Nervos și iritabil. Pascale crede că, între ea și cocaină, aş alege cocaina. Nu mai suportă să mă întrerup din sărutările noastre pe muzica celor de la The Doors ca să-mi fac curaj cu o linie – o liniuță mică-mică, în vremurile astea de restrîște... Noaptea trecută m-a lăsat să-i pun praf pe sfîrcuri, dar nu și între coapse, de teamă ca produsele chimice amestecate cu cocaina să nu-i atace mucoasele. Păcat, îmi plac mult gusturile amestecate, gustul dulce-sărat. Ador gustul de cocaină pe vârful limbii. Pișcă, dar e bun. Cocaina e bună. Penuria actuală mă scoate din sărite, recunosc, de unde și aspectul meu gălbejit, starea de nervozitate și iritabilitate. Uneori mă enervez, așa e. Totul mă enervează. Mă enervează agenții de contact, mă enervează vizitatorii, mă enervează muzeul. Mi s-a acrit să-mi risc viața în fiecare zi fără nici o dovadă de recunoaștere din partea direcțiunii. Sindicatele spun întruna că meseria noastră e grea și periculoasă, dar direcțiunea ne râde-n față. Pericolul ne paște întruna, și totuși o luăm

de la capăt în fiecare zi, fiindcă trebuie să ne câștigăm pâinea și, printre altele, ne servim patria. Guichard spune mereu că ne reprezentăm țara în fața celorlalte națiuni... Într-o duminică însorită, am fost cât pe ce s-o pătesc. Slimane reperase un obiect suspect prin fața căruia trecusem de câteva ori fără să-mi treacă prin cap că riscam la greu. Un căruț. Cum poți să deosebești un căruț suspect de unul normal? Slimane, veteran în branșă, s-a grăbit să se dea mare cu profesionalismul său: „Uită-te în căruțul ăsta, nu observi nimic suspect?” Am aruncat o privire și n-am văzut nimic, nici măcar un bebeluș. „PĂI TOCMAI! a strigat Slimane, dacă nu-i nici un bebeluș, o fi vreo...” Cum în zonă apăruse un grup de turiști, Slimane a început să fluiera, cu mâinile la spate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și eu, care îl luam drept un retardat! Mi-a făcut semn să mă duc lângă el, departe de grup, apoi mi-a șoptit secretos la urechea dreaptă: „O bombă, moșule!” Corect, veterane: teroristul a luat bebelușul și l-a înlocuit cu o bombă. Supertare. Mai nasol e că Slimane e unul dintre puținii agenți neamestecați în traficul nostru de cocaină. Tipul e curat. Nimănui, cu excepția vulpoilor bătrâni ca Slimane, nu-i trece prin minte că și un căruț poate să-ți explodeze-n față. Slimane mă uimea încă o dată, dar vedeam că în spatele măștii impasibile de agent de contact care-și cunoaște la perfecție

munca de protecție a persoanelor și bunurilor, omul, săracul, începea să se piardă de tot cu firea. Zâmbetul i se transformase într-o grimasă și două pete de transpirație îi apăruseră la subsuori, în ciuda grosimii vestoanelor noastre. Neștiind ce să cred, m-am raliat opiniei sale, confirmându-i îngrozitorul diagnostic: totul avea să sară-n aer. Era sfârșitul lumii. Slimane, în mod evident, ar fi preferat să-l contrazică. În mai puțin de o secundă, a uitat calitatea *number one* de care trebuia să dea dovadă un agent în caz de criză: sângele-rece. Cu mâinile în sus, cuprins de ticuri nervoase, a început deodată să urle din toți răunchii: „FUGHHHT! SECURITY PROBLEM! HANDS UP! SCHNELL! ALIGATO! BOMB IN THE MUSEUM!... MAC! MAC!” Ca de fiecare dată când intra în panică, Slimane se transforma în rățoi. Turiștii făceau ochii mari, dar nu păreau să se teamă pentru viața lor; își continuau liniștiți vizita, doar un pic jenați de lighioana care avea o grabnică nevoie de veterinar. Dar Slimane nu se dădea bătut, îi înșfăca pe vizitatori de pantaloni și-i arunca în afara zonei. Guichard și Locatelli, alarmați de hărmălaie, au apărut în pas alergător. Guichard, cu ochii lui de vultur, a observat imediat căruțul și a exclamat, punându-și mâinile în cap: „Băga-mi-aș...” Gluma se-ngroșă. Locatelli, văzându-mă nu prea departe de căruciorul-capcană, și-a făcut mâinile pâlnie, le-a dus la gură

și a urlat: „ATENȚIUNE! NU VĂ APROPIAȚI DE OBIECT! E-N INTERESUL SECURITĂȚII DUMNEAVOASTRĂ PERSONALE!“ Gata, șefu’. M-am pitit după stâlp, cu inima cât un purice, gândindu-mă că poate-ar trebui să mă îndepărtez și mai mult, pentru ca explozia să nu-mi spargă timpanele. Difuzorul repeta ultimele informații: „Doamnelor și domnilor, ca urmare a unui incident tehnic, vizitatorii sunt rugați să se îndrepte către ieșire...” Atunci a apărut și Vatout, alb ca varul. „Ia să vedem, unde e obiectul?” Guichard i-a arătat cu degetul bomba pe roți. „Băga-mi-aș picioarele...” a făcut el, înghițind în sec. Un căruț! Ce nenorociți...” În acel moment i-a fost semnalată șefului o altă belea: un tip pe care-l apucaseră pandaliile cerea să-l vadă pe director. Vatout a bombănit: „MĂ MAI FREACĂ MULT LA MELODIE AZI? SPUNETI-I LABAGIULUI CĂ AM O BOMBĂ PE CAP!” Labagiul era chiar în spatele lui, flancat de doi agenți care încercau cu chiu, cu vai să-l țină pe loc. *Se vi dico ch’è mia la carrozzina! Mia moglie sta aspettando fuori col bimbo!* Locatelli s-a pus în fața lui: „Domnule, sunteți în interiorul perimetrului de securitate, vă rog s-o luați din loc cât mai repede.” *Per favore! La carrozzina! Rida temela!* „Ce tot spune tâmpitul ăsta?” a întrebat Guichard. Ne-am uitat unii la alții înlemniți. Vatout, care nu degeaba era șef, a încercat să pună stăpânire pe situație: „VORBEȘTE CINEVA ENGLEZA

AICI?“ *Mamma mia!*” a exclamat turistul. Înfuriat la culme, șeful și-a încheștat pumnii și a izbucnit: *Mister!... Mister!... You... FUCK ME!* Locatelli m-a împuns cu cotul: „Ia uite ce mai vorbește cu *spanioloiu!*” O femeie și un copil s-au băgat și ei. Femeia agita copilul în fața unui Vatout exasperat, care șiroia de sudoare. Lucrurile o luaseră razna de tot, tensiunea era maximă, dar era deja trecut de unspe jumate. Eram în schimbul unu, singurul moment în care poți să dai peste cartofi proaspeți la cantină. Așa că am plecat să halesc. La ora digestivului, trăgeam ultimele rămășițe de cocaină, exact ce-mi trebuia ca să uit ce mi s-ar fi putut întâmpla, în caz de explozie a căruciorului-capcană.

Uesteia mi-a dat-o Matarabar, în metrou. „Ai văzut televizor? Trévisé la închisoare! O s-o pățim cu toții!...” Trévisé la închisoare?... La opt și jumătate dimineața, Matarabar încă plutea, probabil, prin visele din noaptea precedentă. Abera. La muzeu, mi-am dat seama repede că nu încăpea îndoială. Trévisé chiar era la închisoare. Auzcai peste tot, pe diferite tonuri: „Închisoare... Trévisé... ÎNCHISOARE!... TRÉVISE!... TRÉVISE!... ÎNCHISOARE!” Agenții de contact alergau de colo-colo, ridicau mâinile spre cer, zbierau... Nimeni nu ratase jurnalul din seara precedentă, în afară de mine, care adormisem cu căștile pe urechi ascultând *Electric Ladyland*. Știrea era pe prima pagină în mai multe ziare: un agent de contact pe nume Jean-Luc Trévisé fusese arestat sub acuzația că furase din rezervele muzeului unde era angajat un serviciu de veselă de argint oferit de arhiducele de Mainz prințesei de Siena; totul, după cum mărturisise vinovatul, cu scopul de a finanța consumul sporit de cocaină. Ca să vezi. Un consum care era al unei părți deloc

neglijabile din agenții de contact ai muzeului, de fapt. Consumul nostru, al tuturor, al drogărilor de contact. Da, al nostru, al celor care ne aruncam acum priviri neliniștite și simțeam în cefe o adiere de panică rece ca tăișul ghilotinei. În ceea ce mă privea, situația era disperată. Eram terminat. Bătut cu sacul de nisip, Trévisce o să clacheze: în cele din urmă va mărturisi, într-un noian de lacrimi și sânge. Va mărturisi, în fine, că cel care-i dăduse ideea să vândă câteva nimicuri din rezerve ca să ne finanțeze nevoile în continuă creștere eram eu – un fost tâlhar care nu se lepădase de vechile obiceiuri. Se părea că fusese prins când cu furtul veselei, dar un inventar mai precis avea să scoată la iveală faptul că rezervele cu obiecte prețioase fuseseră supuse unui triaj în toată regula. Colecția de bibelouri era serios ușurată.

Odată trecută emoția, începeam să ne dăm seama că situația era extrem de delicată. Poliția n-avea să creadă niciodată că un singur individ putuse consuma atâta cocaină. O să ancheteze, o să ne interogheze, o să ne oblige să dăm probe de sânge ca să-și dea seama până la urmă că în această instituție de prestigiu Trévisce nu era singurul narcoman intoxicat până-n vârful unghiilor... Trebuia să reacționăm – neapărat și repede.

Muzeul a rămas închis în acea perioadă, căci Vatout ne-a convocat pe toți la o ședință

extraordinară, în prezența șefei de personal. Atmosferă de înmormântare. Rușinea se abătuse asupra meseriei de agent de contact. Un coleg al nostru furase câteva piese din imensul *puzzle* al patrimoniului omenirii. Ne trădase. Drogurile se furișaseră în acest muzeu, în acest lăcaș de cultură și de frumusețe. Cui toții trebuia să ridicăm capul și să ne pregătim să înfruntăm judecata și batjocura publică. Vatout însuși avea să-și prezinte mâine demisia, dacă direcțiunea insista. Emma Peel a luat cuvântul ca să încheie predica. Era șocată, bulversată, uimită etc. Însă o singură oaie răătăcită nu trebuia să păteze o întreagă profesie, de altfel ireproșabilă. Fătucă asta era clar într-o ceață completă. În ziua aia ne-am întors cu toții la posturile noastre fără nici o tragere de inimă. Pauzele au fost mai animate ca de obicei. Colegul nostru era la mititica. *Dealer*-ul meu era la răcoare. Era posibil, dacă nu chiar probabil, să urmeze o perioadă tumultuoasă, mai ales pentru chitariștii dopați. Trebuia să fac ceva. Neapărat. Și rapid. Să atac înainte de-a fi nevoit să mă apăr.

Să fac ceva. Ușor de zis. Dar ce-i de făcut când te trezești în zona 54 ter, lăsat pradă unui grup de belgieni gata să te spintece fiindcă de două ore caută baia?... DĂ-NI-L ÎNAPOI PE TRÉVISE O DOAMNE DUMNEZEULE! Asta am eu să le zic belgienilor ăstora incontinenți. Puțin le pasă lor de colegul nostru, vor doar VECEURILE TÂMPITULE NE SPUI UNDE SUNT VECEURILE ALTFEL NE PIȘĂM DIRECT PE CAPODOPERA ASTA DE UN MILIARD! Dumneavoastră, stimați vizitatori, aveți chef să vă pișați, iar eu am chef să mă culc. Întâi și-ntâi, EU fac legea aici. Eu sunt regele contactului. Apropo de lege, e lege că o belea nu vine niciodată singură. Mi-am terminat ultimele miligrame de praf. Trévis e la răcoare, belgienii mă omoară cu zile, iar Pascale, cu pieptul gol – prin pieptul gol, vreau să zic gol-golul – se exhibă în fața unui Slimane păros, și el destul de neglijent. *Du-mă. Du-mă în alt bar.* Îndură-te, Doamne, și scoate-ne din coșmarul ăsta. Ce mi-o fi trebuit să-ncerc să scap de grupul ăsta de urologi refugiindu-mă într-o cameră tehnică? Pauzele

dintre pauze sunt interzise. N-ai voie să-ți părăsești zona; riști o pedeapsă foarte severă pentru această încălcare a regulamentului. Să-l surprinzi pe unul dintre cei mai eminenți colegi ai tăi, pe tâmpitul tâmpiților, încuiat pe întuneric cu gagicata pe jumătate despuiată, asta da pedeapsă. Mai grea ca o palmă, o lovitură în moalele capului. Nerușinații sunt năuciți. Se uită la mine cu gura căscată și murmură: „Vai!“ Însă nu știu care dintre noi e cel mai stânjenit. Ba da, știu – eu. *Vai trebuie să mă întorc în zona 54 ter mi-e frică să nu mă certe vreun șef de echipă salut vă las n-am văzut nimic am crezut că văd dar nu e posibil așa ceva bye bye nu că m-aș plictisi m-așteaptă niște belgieni le vine rău de tot să facă pipi trebuie să mă duc munca înainte de toate.* Sălile muzeului sunt roșii, au dat căldura la maximum. Un vizitator cu cap de elefant mă întreabă: „Vă simțiți bine?“ Foarte bine, totul merge ca pe roate, Jumbo. Păcat că sângele îmi curge spre cap și nu mă lasă să gândesc, căci soluția e acolo, clară, într-un colț din capul meu dureros. Zece belgieni se holbează la mine. Belgieni falși, știu asta, agenți de la Interne trimiși să-mi pună cătușele. Dar n-o să pună ei laba pe mine. O să fac ceva. Am un plan. Soluția tuturor necazurilor noastre. Câteva minute de odihnă și trec la acțiune. Lăsați-mă doar să mă prăbușesc un pic înainte să-mi revin în sfârșit...

Stimați Coleg

Destul! Așa după cum știți din presa scrisă, etc., unul dintre colegii noștri (cu rezultate foarte bune în muncă de altfel) trage actualmente ponoasele neglijenței Administrației. Victimă a tentației, tovarșul nostru a greșit, desigur, dar trebuia oare să fie condamnat pentru atâta lucru la o pedeapsă capitală? Nu e deloc normal ca pentru câteva scobitori și niște flecușete din argint masiv să înfunzi pușcăria printre mafioți și bandiți care dau în cap la oameni. luați aminte, tovarăși, căci și vouă vi se poate întâmpla o asemenea nenorocire, și VOI

vă puteți
trezi mâine ghilotinați;

Și VOI, împinși de foame și de sărăcie puteți ajunge să călcați regulamentul, și atunci ve-ți fi supuși oprobriului, ca în perioadele cele mai nerge din istoria noastră recentă A făcut moarte de om?? Nu, nu și nu din câte știm! Cerem eliberarea lui Trévisé! MAI MULT CA NICIODATĂ SĂ RĂMÂNEM UNIȚI!!!! Semna-ți petiția comitetului de sprijin! să ne mobilizăm exemplar, inclusiv contribuabili! de mâine la greva istorică care va începe după AG!

În numele organizației, delegatul.

jurnal de grevă

26 septembrie 1989, 23:42

e de-abia prima seară, dar presimt că putem ajunge departe cu afacerea asta. Putem ajunge, sunt sigur, până la destinația finală, până la capul de linie unde coboară toată lumea. Să învingem sau să murim, cum spune Locatelli... M-am hotărât să țin jurnalul ăsta în caz că moartea va învinge. Vreau să le las o ultimă amintire părinților mei, vreau să știe că fiul lor, ștregarul lor alintat, a știut să se comporte ca un erou când a fost nevoie. Și nici n-aș vrea ca presa și autoritățile să deformeze faptele. Jurnalul meu va fi o mărturie pentru Istorie, o dovadă. Istorici independenți îmi vor descifra manuscrisul și-l vor oferi marelui public. Afacerea Trévisé va face atunci obiectul unei revizuii a procesului, eu și colegii mei vom fi reabilitați, cenușa noastră încă fumegândă va fi transferată cu mare pompă la Panteon.

De dimineată, s-a votat în unanimitate pentru grevă. Chiar și Guichard a ridicat mâna. Unanimitatea era a agenților de contact, căci puterile din birouri n-au venit, în afară de șefa de personal, singura care s-a abținut de la vot. Vatout a avut șocul vieții

lui când ne-a înțeles tactica... După vot, ne-am întors la posturi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, însă la ora nouă și jumătate fix, când vreo două sute de turiști invadaseră deja sălile, Operațiunea Trévisé (ținută la fel de secretă ca debarcarea în Normandia) a intrat în prima fază... A început asaltul. Toți agenții și-au părăsit zonele, grăbindu-se către câmpul de bătălie. Totul fusese prevăzut: saci de nisip, lanțuri cu lacăte, șipci și cuie... În mai puțin de zece minute, fiecare ieșire din muzeu era blocată de comandouri de agenți de contact. Ordinul era simplu: nimeni nu intră, nimeni nu iese. Nimeni nu iese, adică nici cei două sute de turiști prezenți, nici șefa de personal, nici măcar bossul! Și, *zdrang!* Cu toții zăvorâți! Bossul era, din păcate, plecat la Moscova. Prizonierul nostru numărul unu lipsea de la apel, dar rezerva noastră de turiști rămânea o nemaipomenită monedă de schimb, ca și frumoasa Emma Peel și Vatout. I-am încuiat cu însumi cu cheia în birourile lor, nu înainte de-a avea grijă să le tai firele de la telefon și calculator. Am legat-o pe Emma Peel, fără să profit însă de situație: un soldat e soldat, nu barbar. Locatelli și-a asumat, bineînțeles, conducerea revoltei, vădindu-se un lider de primă mână și un strateg iscusit. I-am îngrămădit pe turiști în sala mare de la recepție, le-am împărțit mâncare și apă. La început au fost calmi, dar pe la primele ore ale amiezii unii dintre ei au început să găsească gluma de prost-gust. Am eliberat atunci două gravide, cinci bătrâni, un grup de doisprezece elevi împreună cu proful lor, două cupluri cu copii cu tot și un pretins diabetic. Ne

rămâneau exact o sută șazeci și doi de prizonieri. Cei din birouri ne deranjau cel mai mult, începeau deja să se îngrijoreze că nu mai prind trenul de seară, așa că i-am lăsat s-o taie. Locatelli s-a ocupat de presă. L-a chemat întâi pe cei de la France Presse, le-a expus clar revendicările noastre, apoi a răspuns numeroaselor întrebări ale jurnaliștilor. Tot el a tratat direct cu gaborii. La zece și jumătate dimineata au apărut la intrare polițiștii de proximitate. Au fost primiți cu înjurături și cutii de bere aruncate în cap. La 10:45 s-au oprit în fața intrării trei mașini de poliție; la ora unsprezece, muzeul a fost înconjurat de o companie de securitate. La ora la care scriu aceste rânduri (aproape de miezul nopții), suntem probabil înconjurați de sute de copoi și de zeci de jurnaliști. La televizor se difuzează *breaking news*-uri pe care le urmărim pe rând în biroul directorului.

„Peste o sută de turiști luați ostatici de gardieni într-un muzeu transformat în fortăreață. Sursele noastre spun că aceștia din urmă cer eliberarea imediată a unui coleg închis pentru furt. Poliția ezită să atace, de teamă să nu pună în pericol viața ostaticilor și să nu afecteze integritatea colecțiilor.” Suntem de-acum vedete naționale. Chipul lui Trévisé, colegul nostru, e pe toate posturile. În prima seară, spre ghinionul meu, fac de pază în parcare împreună cu Slimane. Ordinul e simplu: dacă polițaii forțează ușa, îl anunțăm prin stație pe Locatelli, care aruncă imediat un ostatic pe fereastră. Adineauri am avut o alarmă falsă: niște inși cu cagule, probabil de la

Jandarmerie, au fost reperați pe acoperișul de vizavi. Am crezut c-o să fixeze o gheară pe acoperișul muzeului ca să ne atace apoi de deasupra. Locatelli a luat un megafon și i-a avertizat pe polițai: „Fără șmecherii! Dacă încercați să intrați în muzeu, îi aruncăm pe ostatici pe fereastră și distrugem operele, cun v-am promis!... Iată prima avertizare!“ Și numai ce azvârle pe fereastră o vază de cristal din colecțiile regale și un tablou de nu mai știu ce mare maestru. Vaza se sfărâmă în mii de cioburi, iar tabloul este străpuns de un parcometru. Aplaudăm încântați. Incidentul este reluat încontinuu la televizor. Un conservator plânge în fața tabloului găurit.

În ciuda victoriei de mai devreme, seara mă apucă puțin tristetea. Slimane sforăie, un șoricel traversează încăperea, iar eu mă întreb dacă am făcut bine când ne-am angajat în porcăria asta. Măcar de-am avea puțină cocaină, ce mult ne-ar ajuta!

27 septembrie 1989, 01:55

Deși sunt extenuat, nu reușesc să adorm. De pază în zona 54 ter, îmi ascult bătăile inimii și mă gândesc că mai e încă viață acolo, bătându-mi în piept. Pascale doarme cu pumnii strânși, direct pe jos. Sătulă. Azi a fost o nebunie, de la început până la sfârșit. Nu știu dacă o să rezistăm la infinit. Moralel trupelor, după euforia din seara asta, e în cădere liberă. Sylvianne Mouchon a dezertat acum o oră. Poate chiar în clipa asta le dezvăluie polițiștilor toate slăbiciunile noastre și în câteva minute o să ne dea asaltul final...

Sincer vorbind, nici unul dintre noi n-ar avea curajul să-i facă felul vreunui turist și am lua-o la sănătoasa mai ceva ca niște iepuri dacă polițaii ar forța intrarea. Sylvianne Mouchon o să ne dea probabil de gol, dezvăluind presei că marea noastră grevă e o cacealma. Un vis frumos.

Au chemat armata. În fața muzeului se află un tanc. De dimineată, au tras pur și simplu asupra lui Homère, care fusese desemnat să meargă după pâine la brutăria de vizavi. S-a întors în doi timpi și trei mișcări, fără pâine. Nenorociții vor să ne înfometeze. Și noi, ca tâmpiții, ne-am năpustit asupra cartofilor congelați de la cantină încă din prima seară... Dacă n-o să fim mai prudenți, în curând n-o să mai avem ce mânca. Trebuie să spun că e nemaipomenit să nu trebuiască să plătim la cantină și să ne putem turna porție dublă de vin! Locatelli l-a numit pe Matarabar responsabil cu aprovizionarea, el gestionează acum haleala. Matarabar nu duce lipsă de idei, a sugerat să afumăm câțiva turiști ca pe jambon în caz de penurie adevărată. După care rămân șoa-recii și șobolanii... Autoritățile se impacientează, e evident, toată ziua ne-au asasinat cu mesaje de genul: „TERMINAȚI CU PROSTITUELE COPII E CAZUL SĂ VĂ PREDAȚI DACĂ NU VREȚI SĂ AVEȚI PROBLEME SERIOASE!“ Însă rezistăm. Un turist scoțian a fost azvârlit pe fereastră, în semn de avertizare. Am ales un hândrălau capabil să reziste unei căzături de la trei metri. Totuși, dobitocul a reușit să-și rupă ambele picioare. După demonstrația asta de forță, poliția s-a

calmat. Ba chiar am putut vorbi la telefon cu ministrul de Interne, care a zis că o să vadă ce poate face pentru Trévisse... Reducerea pedepsei, eliberare condiționată, amnistiere, le va studia pe toate. Locatelli s-a arătat ferm cu șmecherul ăsta: a cerut, ca semn de bunăvoință, să ni se aducă un kilogram de cocaină – și nu din aia nasoală, dom' ministru! Pe seară, pachetul a sosit. O cocaină imaculată, pură ca zăpada de pe Everest... Bucuria era atât de mare, încât am eliberat treizeci de ostatici deodată! Iar după... *Big Sniff Party*, tovarăși!

Așa. Ne-am îmbuibat toți cu cocaină până n-am mai putut, în afară de Homère, care s-a mulțumit cu pachetelele de căju furate din automatele din sălile de pauză, și de Bouin, care refuză în continuare să încerce, de teamă să nu treacă „la drogurile tari“. Atmosferă de petrecere, mai ales că Dupont a descoperit o rezervă de șampanie în biroul directorului. Pascale a îngurgitat cu sârg. Combinația șampanie-cocaină e unul dintre stimulentele ei preferate. O înnebunește de plăcere.

Ceea ce urmează e greu de povestit. Dar am promis să spun adevărul, chiar dacă uneori e greu de digerat... Pascale, dopată mângă, m-a invitat s-o urmez în zona 102 bis. M-am prins imediat că o agentă de contact poate să aibă aceeași fantezie ca vizitatoarele, și anume să și-o tragă într-un muzeu. Poate că Pascale își alege meseria exact din acest motiv, ca un piroman care se face pompier... Zona

102 bis nu e deloc plăcută, însă Pascale și-a ridicat imediat pulloverul, de sub care sânii i-au tâșnit ca doi delfini din apă, și mi-a zis să mă dezbrac. Nu prea-mi venea. Zona e expusă din toate direcțiile, oricine putea să ne surprindă în trecere. Gol pușcă în plin 102 bis... parcă aş fi preferat un altfel de stimulent. Pascale, din contră. Nu am văzut-o niciodată în starea asta, n-am simțit-o nicidecum atât de dornică. Prezența operelor îi dădea, cu siguranță, tonus – prezența celorlalți, ar trebui să spun, de fapt, căci mă prinsesem...! Operele salivau, scoteau limba, se holbau. Operele fornăiau. Operele erau ei: ei, haimanalele alea de agenți de contact... Îi vedeam clar, în ciuda subterfugilor lor ingenioase... Homère și Guichard, în echilibru pe socluri de piatră, adoptau o poziție acrobatică, dar zeii greci imitați de ei n-ar fi păcălit nici un puști de cinci ani (nimeni n-a văzut vreodată zei greci cu colaci de grăsime pe burtă și șosete cu Droopy...). Philippon și Slimane erau mai vicleni: deghizați în generali ai Imperiului, se piteau într-un tablou de război, prefăcându-se că se luptă cu cazacii; șmecheria e că pe post de săbii fluturau niște paie murdare de un amestec de muci și coca-ină. Locatelli, topit în stucatura din tavan, făcea pe amorașul. Un amoraș păros, neras, a cărui frunză de viță nu ascundea mare lucru. De altfel, nimic nu reușea să ascundă erecția generală. Zona 102 bis era toată în călduri. Matarabar, deși plasat lângă un arhiepiscop în odăjdii, și-o freca fără nici o jenă; iar inserția lui Dupont în mijlocul unui peisaj însorit de țară ar fi fost aproape credibilă, dacă și-ar fi scos

cercelul și tricoul pe care scria I AM AN ANTICHRIST și care făcea notă discordantă cu dantelăria damelor. Dama mea, în schimb, nu a fost deranjată de prezența tuturor acestor intruși, cred de fapt că nici nu-i vedea.

Of, Pascale asta! Dormitează lângă mine acum, epuizată. Și totuși, îmi promisese că n-o să adoarmă și e-o să precia garda la fiecare două ore. Promisiune încălcată. Pascale, încep să-mi dau seama, e o mincinoasă patologică. Nu știu ce combinații secrete are, dar alaltăieri am rămas uimit de câți bani ținea în geantă. Zeci și zeci de bancnote de-o sută de franci. Și toate chestiile pe care și le cumpără, porcărioare inutile etc... Ca fată de boss cu jumătate de normă, trebuie să aibă un stil de viață mai costisitor decât șefa de personal. Cred că trebuie să-i fac mâine o vizită Emmei Peel, care probabil că începe să dispere, închisă în birou. Aș putea să-i dau drumul și să plec cu ea în Australia, să-mi refac viața. Adio grevă, muzeu, colegi, scaune-stil... Emma și cu mine, îndrăgostiți, goi, bronzăți, radioși, hrănindu-ne cu salată de cactuși și cangur la grătar, ucis cu bumerangul... Cred că, spre deosebire de Pascale, șefa de personal nu s-ar expune pentru nimic în lume în fața agenților de contact. Probabil că-și păstrează trupul pentru niște gentlemen adevărați. Când o să constate că n-am profitat de ea, deși era și ușor, și tentant, o să-i dea o lacrimă și o să-mi spună, cu un suspin suav: „Nu știu cum să-ți mulțumesc... Te-ai purtat ca un adevărat gentleman.“

28 septembrie 1989, 13:30

Mare păcat că greva asta trebuie să se termine. Mi-a adus un adevărat succes – un succes care poate că nu se va repeta niciodată.

În dimineața asta, a treia zi de asediu, chitara a început să-mi lipsească. Inspirat de evenimente, simteam nevoia să cânt. Poliția, de-acum docilă, a acceptat *deal*-ul fără să crâncească: un ostatic pentru o chitară și un amplificator. Am câștigat la schimb. O fosilă dintr-o țară estică, plină de bube, pe – vă rog frumos! – un Vintage 66 Replica Stratocaster și-un Marshall 801 *high space*. Nimic altceva. Am încercat sunetele cele mai înalte ale gamei, într-adevăr, dar nu foarte tare. Iar amplificatorul l-am menținut la cel mai clasic nivel de 150 de wați, fără figuri. Doar un început cu *eco* și un sfârșit cu *delay*, plus un *phasing* dublu integrat. Clasă, pur și simplu. Chitara, un vechi vis, este reeditarea unei legende. Corp din mesteacăn masiv, grif din arțar, placă albă dublă, șase microfoane Di Nalo KX 4002, mânerul de vibrato din oțel cromat, control semiautomat al volumului, doză magnetică încorporată, ieșire triplă *jack*... De culoare *lake placid blue*. Un *must have*. Știu, Jimi Hendrix cânta la un Strato. De-acum înainte, și eu. Îmi venia să plâng.

Am început show-ul în semipustietatea din zona 54 ter, unde numai Bouin mă asculta dând din cap. *Yeah man! Yeah man!* scanda el ca să pară *cool*. Și ridica și două degete în semn de victorie, tot ca să pară

cool. Ba chiar și-a aprins bricheta, cu o mină serioasă, când am abordat acordurile din *House Of The Rising Sun*. Bouin aflase de vreunde (în Limoges, cu siguranță) că nu poți să asculți muzică rock fără să faci o față de tâmp. Încetul cu încetul, i s-au alăturat și alți agenți, iar după o jumătate de oră de preluări inspirate aveam deja o mulțime de spectatori. Zona 54 ter era plină ochi, ca într-o zi de sărbătoare. Aduseseră până și niște prizonieri care aveau nevoie să-și dezmoștească picioarele. Cu toții fluierau, strigau, băteau din palme. Răgușisem, căci, în grabă, uitasem să cer un microfon. Versiunea mea din *Johnny B. Goode* a fost aproape la fel de bună ca interpretarea lui Jimi de la Berkeley, în '70. Memorabil. Solourile îmi țâsneau din degete ca niște păsări de foc în drum spre cosmos. Eram un magician. Eram cel mai bun. Între două cântece, spre maxima încântare a publicului, nu m-am ferit să trag pe nas liniuțe și să dau pe gât sticle de șampanie. *Yeah man!* La război ca la război! Sâniul lui Pascale erau în transă. Slimane se holba hipnotizat la ei. Dupont dansa în stilul pogo, scuipând în același timp pe jos. Locatelli, mai demodat, se zvârcolea ritmat de unul singur. Memorabil. Mi-am încheiat concertul lungit pe jos, cu corzile de la clitară între dinți, într-o distorsiune care făcea să vibreze pereții din muzeul ăsta infect. Chiar atunci s-a auzit o bubuitură și încăperea a fost invadată de fum...

Au intrat, probabil, prin canalizare. Muzeul e plin de fum și de gaze lacrimogene. Se aud țipete, explozii. Peste tot, explozii. M-am ascuns bine și, cu puțin

noroc, o să pot ieși din vizuină când muzeul o să-și deschidă din nou porțile, spre imensa fericire a turiștilor și a întregii națiuni, care își făcea o mulțime de griji pentru patrimoniul ei inestimabil.

Unii s-au predat de la începutul asaltului, alții au preferat să lupte. Eu m-am făcut ghem și am continuat să scriu în jurnalul peste care picură acum lacrimi. *The dream is over*, cum ar spune John Lennon. Îndrăznesc să sper că jurnalul ăsta de bord – o redare obiectivă a faptelor și nimic mai mult – nu va fi confiscat de către tiranii care ne guvernează și că va fi de folos cauzei noastre: eliberarea lui Trévisé, bietul nostru *dealer* nevinovat.

Oricum, mare păcat că greva asta trebuie să se termine. Am senzația că mă aflu în momentul în care visele se precipită spre realitate, în cele câteva secunde în care soneria trezirii perturbă prin stridența inoportună aburii dulci ai somnului, în cele câteva clipe de răgaz dinaintea reinstaurării ordinii...
54 TER CĂTRE UN ȘEF DE ECHIPĂ DISPONIBIL...
Întoarcerea la clasa economic pe planeta Terra, unde belgienii n-au dreptul să facă pipi, iar camerele tehnice sunt ca niște cutii magice de unde erup niște sâni roz bombon... Planeta unde nu ești lăsat să dormi.

„ȘEF DE ECHIPĂ GUICHARD CĂTRE ZONA 54
TER RECEPȚIE.”

„54 TER CĂTRE ȘEF DE ECHIPĂ GUICHARD
LEȘIN ÎN ZONĂ REPET LEȘIN ÎN ZONĂ.”

*P*e Emma Peel o cheamă, de fapt, Muriel. Nu s-ar zice, când soarbe o bere, că e șefă de personal. E doar o tânără care stă pe terasa unei cafenele și bea o bere cu mine, care sunt deja la a doua. O tânără drăguță și destul de amuzantă, la urma urmei. O tânără îndrăzneată, din moment ce ea m-a invitat pe mine. Chiar în ziua în care m-am întors la muncă, după șase săptămâni de concediu medical, uite că șefa de personal trece prin zonă și-mi zice: „Te-ai întors? Mă întrebam dacă am să te mai văd vreodată... Nu-mi refuzi un pahar după închidere, nu?... Da, diseară. Insist.“ În ochii lui Muriel, haina nu-l face pe om, chiar și agenții de contact pot să ascundă calități umane. Ciudat lucru, întrevederea pe care am avut-o cu ea chiar înainte de concediul medical n-a descurajat-o. Și totuși, nu făcusem cea mai bună figură atunci. Doi pompieri trebuiseră să mă însoțească până la biroul 109. Șefa de personal, alertată de Vatout după leșinul meu în zona 54 ter, ceruse să mă vadă. Era îngrijorată. I-am debitat, se pare, o groază de prostii, unde

era vorba, la grămadă, de niște belgieni incontinenți, o grevă gigantică, o tragică luare de ostați, o nouă trupă formată din mine și Jimi Hendrix și, în fine, de Emma Peel, în cizmele ei de piele, legată fedeleș într-un birou și lăsată pradă anarhiștilor... Prostii pe care le ascultase fără să clipească, spre deosebire de clipa de față, când mi-a retezat sec prima tentativă de îmbrobodeală: „Gata cu circul. Știu tot. Colega ta Pascale Fabert mi-a spus multe, multe lucruri... Știu că treci printr-o perioadă grea, ca noi toți, de altfel, căci instituția noastră a fost zdruncinată de o serie de evenimente cel puțin dezagreabile, și înțeleg prea bine că evenimentele astea te afectează mai mult decât pe ceilalți... Domnișoara Fabert nu mi-a ascuns natura relațiilor dintre voi, de aceea bănuiesc că ceea ce s-a întâmplat te-a lovit din plin. Crede-mă că sunt dezolată, dar îmi era imposibil să țin o asemenea persoană printre noi. Înțelegi ce vreau să spun, cred...” Pricep, șefa’, și aș fi făcut și eu ca tine: afară cu Pascale Fabert, uș!... Șefa n-a terminat, superficialul caz Fabert nu trebuia să mascheze tristul caz Trévisse: „Iar domnului Trévisse cred că-i sunteți datori vânduți. Când te gândești că bietul om a îndurat mai bine de o lună de închisoare fără suspendare și n-a dezwăluit *nicicum* implicarea unora dintre colegii săi în rușinosul trafic care se instalase în muzeu!... Dacă nu aprofundez problema, dacă nu încerc

să aflu cine ce a făcut, te rog să mă crezi că o fac doar ca să evit tulburări suplimentare. Scandalul ne-a dăunat deja destul. Când mă gândesc că nimeni n-a fost în stare să găsească inventarul rezervelor! Cine știe dacă nu s-au pierdut în fum – în praf, ar trebui să spun – sute de obiecte!... Iar tu, până la urmă, ești în aceeași măsură și vinovat, și victimă. E de-ajuns să mă uit la tine ca să constat efectele negative. Drogul te distruge, tinere, e timpul să-ți dai seama..." Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, mă făceam și mai mic pe scaun. Dacă nu se oprește, o să ajung de-o șchioapă. Știe tot. Tot. Pascale ne-a spălat rufele murdare în public, cu chiloți și șosete cu tot. Pascale a fost dată afară, concediată pe motiv de abatere gravă. Numai despre asta se vorbește în muzeu, Trévisé a trecut în planul al doilea, acum că a ieșit din închisoare și, zice-se, sindicatul i-a obținut un post de noapte într-un mic muzeu de provincie. Dacă Trévisé s-a purtat ca un erou, lui Pascale nu i-au trebuit nici cinci minute să-i ciripească tot șefei de personal. O și văd făcând ochii mari când Muriel a anunțat-o că, din clipa următoare, nu mai face parte din personalul muzeului: „Dar, doamnă, e nedrept! Sunt unii mult mai rău ca mine în această instituție! Unii agenți sunt dependenți în fază terminală! Pe marginea prăpastiei! Trebuie să interveniți! Bla bla bla!..." Desigur că Pascale a uitat să menționeze că ea însăși

contribuise la adâncirea prăpastiei. Oi fi eu învechit, dar când afli că iubita ta se prostituează și că majoritatea clienților ei sunt propriii tăi colegi, ai de ce să devii prăpăstios, nu? Sindicatele nu și-au propus s-o apere, căci nu e titulară pe post, ci o simplă suplinitoare, spre deosebire de majoritatea clienților ei, funcționari pursânge. În fine, o treabă jenantă, de expediat cât mai repede posibil. Pascale a plecat așa, pe furiș, fără ca cineva – și cu atât mai puțin eu – să-i acorde cel mai mic semn de compasiune. Dupont mi-a dat detaliile. Parașuta cerea o sută pentru un scurt, două sute pentru un număr. Dupont plătea în cocaină. Fără să știu, eu eram un privilegiat, nu plăteam nimic. Chestia asta îmi dă ideea unui cântec, na: *Iubita mea-i o curvă*. Nu, trebuie să fie în engleză, pe acorduri de blues: *My Girl Is A Whore (But I Don't Pay When I Fuck Her)*. Pentru Muriel, am altă idee. O rumba melancolică: *My Chief Is A Lovely Woman (But Tomorrow She Goes To Tahiti)*. Muriel nu s-a încumetat să-mi propună *lê-te-à-lê-te*-ul ăsta doar ca să-mi țină o predică, și nu-i ăsta singurul motiv pentru care stăm împreună pe terasa cafenelei. E ceva mai grav: „Măine plec în Tahiti, îmi spune ea, fixând cu privirea scrumiera în care tocmai am strivit o țigară. Cererea de transfer mi-a fost, în sfârșit, aprobată...” Puncte-puncte. O gură de bere. Și apoi, restul: „Mă gândeam că e absurd să plec din muzeu fără să-mi iau

rămas-bun de la oamenii cu care am avut afinități – chiar dacă noi doi, ești de acord, nu se poate spune că ne-am aprofundat relația!“ Așa e, n-am aprofundat-o. E cu atât mai absurd că, dacă tot pleci, Muriel, aș aprofunda-o ceva mai mult, relația noastră. „De fapt, a reluat ea cu vocea ei joasă, m-am întrebat mereu de ce n-ai făcut nici cea mai mică mișcare spre mine, de vreme ce – scuză-mi franchetea – am avut mereu impresia că nu-ți sunt indiferentă.“ Ia de-aici, ratatule. Caut un răspuns, dar nu găsesc nici unul, în afară de faptul că și eu mă întreb uneori de ce n-am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac.

*A*ltăieri ne-am dus cu toții la cimitirul Père-Lachaise. Când spun cu toții, mă refer la agenții de contact, cu Vatout în frunte. Cum nu stau departe, m-am dus pe jos. Pe drum m-am întâlnit cu Bouin. Plângea. Adevărul e că Trévisé era apreciat, ne făcea să râdem, cu nasturii lui lucioși. Știam că n-o ducea bine de când cu sejurul la mititica, dar nimănui nu i-ar fi dat prin cap că o să ajungă să se arunce pe fereastră. Nu știu dacă a făcut-o intenționat, însă a aterizat pe spate în fața lojii portăresei – care de-acum va putea să-i citească toată biblioteca fără să se mai ascundă. Mama colegului nostru, o doamnă în vârstă, ușor cocoșată, ne-a mulțumit că am venit în număr atât de mare la cimitir. Ne-a spus „erați a doua lui familie”. O familie, da, în sensul mafiot al termenului, o familie în care afecțiunea se arată prin gloanțe trimise în burtă, cu asta semăna a doua familie a lui Trévisé. O familie care-și găsisse tapul ispășitor, prostovanul, nefericitul care avea să plătească de unul singur pentru păcatul colectiv... Philippon a aruncat pe sicriu *badge*-ul lui

Trévisé, pe care tot el îl recuperase, înainte ca angajații cimitirului să răstoarne lopețile cu pământ în groapă. Trebuie neapărat, mi-am zis atunci, să stipulez în testament că nu vreau sub nici o formă să fiu îngropat cu *badge*-ul de la muzeu. Bouin a plâns întruna, spre deosebire de mama lui Trévisé, care n-a vărsat nici o lacrimă toată ceremonia. După înmormântare ne-am întâlnit cu toții în metrou, mergând spre muzeu. Bouin, care încă plângea, mi-a dezvăluit adevăratul motiv pentru care era supărat: „Pascal, știu de ce i-au făcut vânt. Era nimfomană. Cel puțin zece agenți i-au tras-o, o știu din sursă sigură.” Avem aceleași surse, frate, iar revelația asta m-a izbit la fel de tare. Se pare că sunt mai posesiv decât credeam, nu-mi place să-mi împart prăjitura cu nimeni, și cu atât mai puțin cu inși de teapa lui Slimane. Bine și-a mai jucat Pascal rolul, ceea ce arată că haina nu-l face pe om, iar taiorul sobru nu te transformă în Fecioara Maria. Așa-zisa fată de înalt funcționar avea nevoie de cașcaval, la fel ca toată lumea – să sperăm doar că a strâns destul cât să-și plătească drumul până la Beijing, unde o să-și îndeplinească visul: numirea ca supra-veghetoare la Palatul Imperial. Am un noroc chior cu gagicile, o cineastă cu o cameră de filmat în loc de inimă și o nimfomană ce-și rotunjește veniturile cu tovarășii mei de luptă.

Din nefericire, în după-amiaza de după înmormântare am fost repartizat împreună cu Bouin, ales lipitoarea zilei. Mi-a povestit copilăria lui din Limoges. O copilărie nefericită, trebuie spus. După-amiaza a fost instructivă. Am aflat, printre alte istorioare amuzante, că în orașul Limoges se găsește unul dintre cele mai mari cimitire din Europa. Bouin o să se piardă pe-acolo când i-o suna și lui ceasul, dar cun lumca n-o să se înghețuie să-i pună flori pe mormânt, ce mai contează?... În aceeași seară, în drum spre casă, am observat pe panourile speciale niște afișe mari cu o actriță celebră îmbrăcată sumar. Christelle, ea era! Nu actrița celebră, ci regizoarea. Numele ei era scris cu litere de-o șchioapă. „Un film de...” Un film de Christelle, ia te uită! Deja. N-a pierdut timpul, mititica. Celebritatea îi bate la ușă. Ar fi trebuit să mă bucur pentru ea, dar adevărul e că n-am fost chiar încântat.

*M*i-a plăcut la nebunie momentul de reculegere. Prim-ministrul trimisese către toate administrațiile o notă prin care le cerea tuturor bugetarilor să se supună și să asigure păstrarea unui minut de reculegere în ziua de joi, 19 decembrie, la ora 12 fix. Se întâmplase ceva grav. Ceva care, sincer, îmi scăpase, dar se vede treaba că nu era de glumă, nimeni n-avea voie să rânjească. Joi, 19 decembrie, la ora 11:55, emoția începea să ne încetezeze privirile, eram cu toții pregătiți să lăcrimăm. La 12 fix difuzorul a transmis un mesaj prin care publicul era invitat la reculegere cu gura închisă. Toți agenții de contact s-au ridicat de pe scaunele-stil în poziție de drepti. Directorul și Vatout se postaseră la intrări ca toată lumea să vadă clar cât de profund împărtășeau durerea generală. Un minut e lung, ai tot timpul să meditezi. Colegii mei, bag mâna-n foc, își derulau în cap filmul evenimentelor din anul ăsta negru. Un coleg arestat pentru furt, care se sinucisese la ieșirea din închisoare, o colegă dată afară pentru racolaj activ în incinta instituției și, colac peste

pupăză, adio columbiană pură și scurturi la o sută de franci care să ne mai ușureze calvarul. Trebuie să îndurăm, nu mai avem nici o scăpare... Doi ani! Peste câteva zile o să aniversăm doi ani de contact. Doi ani nesfârșiți de protecție intensivă a patrimoniului omenirii! Am făcut calculul, noi, veteranii de la Cachan, și nu ne-a venit să credem... Doi ani de contact, cine-ar fi crezut? Probabil că Locatelli e cel mai lucid dintre noi când zice că într-o bună zi o să ne trezim că aniversăm șase, apoi doisprezece ani de muzeu. Apoi n-o să mai aniversăm nimic căci, cu moralul la pământ, o să refuzăm să mai ținem socoteala. Guichard se vede clar că, dacă-ar fi după el, ar sta și-o sută de ani în postul de șef de echipă. Guichard e un om al obișnuințelor, iar ceea ce se întâmpla în acea zi de 19 decembrie nu era deloc obișnuit, motiv pentru care se scărpină în cap cu o mină bănuitoare. În fiecare zi de joi intra în serviciu la ora 12; însă azi, la ora 12, muzeul lui se transformase brusc în Muzeul Figurilor de Ceară, cu agenți de contact și turiști încremeniți în chip de statui mai mult decât reale. Era limpede că pe Guichard nu-l pusese nimeni la curent cu nota Prim-ministrului. Așa că s-a postat în fața lui Slimane, care visa cu ochii pierduți în zare, și i-a susurat: „Ce-nseamnă asta, nu-l mai salutăm pe șef?” Slimane a rămas mut. „Ți-ai înghițit limba, agent Slimane?” Un murmur vag

s-a ridicat din gătlejul lui Slimane, care se încrunta din sprâncene. „Ia zi, ce-i cu cercul ăsta, amice?” Slimane s-a făcut stacojiu, ziceai că are buzele lipite cu Superglue. Guichard mârâia furios, sub privirile indignate ale vizitatorilor... „LUA-O-AR DRACU' DE TREABĂ SLIMANE O SĂ-ȚI FAC UN RAPORT BETON ASCULTĂ LA MINE!” 12:01. Difuzorul a anunțat sfârșitul ceremoniei. Slimane a răsuflat cu limba scoasă, de parcă doar alergase, ținându-și respirația, într-o cursă de fond... Doi ani de muzeu. Oare cât o să mai țină? Nici un minut în plus, în ceea ce mă privește. Nici nu se pune problema să petrec anul 1990 în ocna asta împuțită. Măine îmi iau chitara-n spinare și pe-aci mi-e drumul. Spre China. Spre Australia. Sau mai degrabă spre Tahiti, chiar, ce idee bună. Departe, în orice caz. Foarte departe.

1990

1991

1991 a fost anul în care *s-ar fi putut* întâmpla ceva. Pe scurt, a avut loc un război. Un război care *ne-ar fi putut* arunca în mijlocul unui război mondial, al haosului general, al Apocalipsei. Însă nu s-a întâmplat nimic din cele prevăzute. Nimeni n-a lansat bomba atomică. Războiul din Golf s-a limitat la Golful Persic, în nisipul din deșert; noi, în țara brânzeturilor și a franzelei, n-am avut de îndurat nici stare de asediu, nici împușcături la colțul străzii, nici cartele de raționalizare – războiul nostru mondial n-a fost mai serios decât crahul bursier din '88. Partea lui bună a fost că am făcut grevă ca să denunțăm sporirea gradului de stres pe timp de război. Ne temeam cu toții că lui Saddam Hussein o să i se năzărească să lanseze un Scud exact în mijlocul cantinei. Era stresant. Sindicatele au înduplecat direcțiunea: pauza a fost prelungită cu o jumătate de oră, iar de-acum înainte, la fiecare război, aveam să primim o primă, indexată anual cu costul traiului.

Pe scurt, 1991 a fost, la fel ca 1990, un an în care nu s-a întâmplat absolut nimic (în afară de faptul că mi-am vândut chitara ca să-mi completez descoperirea de cont și să-mi cumpăr o pereche nouă de încălțări, foarte rock).

1992

*f*uncția de șef de echipă are avantajele ei. Nu mai trebuie să suporti ura vizitatorilor și aceeași plăcă exasperantă a agenților, și poți să faci parte dintr-un juriu de concurs – dacă ești bine văzut. Eu sunt bine văzut. Vatout m-a întrebat personal dacă nu vreau să particip la jurizarea pentru postul de agent de contact în 1992. Acum Vatout are încredere deplină în mine, vechile noastre certuri au fost date uitării. Sunt șef de echipă, de-acum facem parte din același club. Clubul celor care țin frâiele și dirijează treaba. Îmi dau seama că să te găsești de cealaltă parte a barierei, contrar opiniei generale, nu-i floare la ureche. Agenții își închipuie că șefii de echipă duc o viață de huzur, în timp ce ei se târăsc pe teren, dar nu-și dau seama ce greutate ne apasă pe umeri. Noi, cei din *staff*, avem responsabilități. Juriul de concurs e o responsabilitate. Blondă asta superbă care se dă de ceasul morții în fața mea, de exemplu – soarta ei e în mâinile mele. Cu o simplă atingere din bagheta magică o pot propulsa în minunata lume a contactului, un paradis care i-ar

da siguranța locului de muncă, un *planning* și altele și privilegiul vecinătății zilnice cu patrimoniul omenirii. Nici mai mult, nici mai puțin! E chiar superbă, cu ochii ei verzi. Și când te gândești că ar putea cu ușurință să pozeze nud în loc să îndure întrebările noastre ingrate despre perimetrele de securitate și noțiunea de primire. Măcar de i-aș fi pus adevăratele întrebări, alea care te omoară, ținându-i chipul de madonă cu lanterna:

„— Spuneți-ne, domnișoară, considerați că, după cinci ani în meseria contactului, un om e complet terminat?

— Nicidecum, e o meserie minunată!

— Considerați că, dacă se lasă de droguri, un om devine obligatoriu mai amabil, mai inteligent și mai competitiv?

— N-am luat niciodată droguri, dar cred că e mai bine să nu faci abuz.

— Ați prefera să vă îndrăgostiți de un agent de contact șef sau de un chitarist celebru?

— În cazul meu, întrebarea nu-și are rostul; trebuie să vă mărturisesc că am visat mereu să-mi împart viața cu un agent de contact.

— Considerați că Jimi Hendrix ar fi devenit agent de contact dacă ar fi dat concursul intern?

— O, mi-ați atins coarda sensibilă. Jimi Hendrix este artistul meu preferat.

— Dar The Doors vă plac?

— Nici să nu mi-i pomeniți. Îi detest. Mi-au plăcut cândva, dar acum, gata.“

Nu se pun adevăratele întrebări la proba orală. „Să nu ne depășim competențele – asta-i principalul, să nu ne depășim competențele!“, cum ne toacă întruna președinta juriului imediat ce vreunuia din noi îi scapă o glumă inspirată, ca să mai învioreze atmosfera. Candidații defilează și seamănă între ei, cu toții ard de dorință să devină agenți de contact. Îi întrebăm dacă nu i-ar deranja să poarte uniformă și fac ca și cum asta ar fi fost visul lor de-o viață. „Uniformă? Doamne, cum să nu! Nimic mai crucial! E foarte, foarte important să porți uniformă ca să fii un adevărat agent de contact. O s-o port în fiecare zi, o să port două uniforme, dacă vrei, una peste alta, n-o s-o mai dau jos niciodată, o să dorm cu ea dar VĂ ROG ANGAJAȚI-MĂ AM NEVOIE DE MUNCĂ SUNT ÎNGLODAT ÎN DATORII SOȚUL MEU MĂ ÎNȘALĂ CU O CURVĂ COPIII MEI CERȘESC PE TROTUAR ÎN FAȚĂ LA GALERIILE LAFAYETTE TATĂL MEU A LUPTAT ÎN INDOCHINA ȘI CU TOATE ASTEA NU-I DAU DECÂT O PENSIE NENOROCITĂ CARE-I AJUNGE FIX CÂT SĂ-ȘI PLĂTEASCĂ PĂHĂRELUL ZILNIC...“

O s-o admitem pe fata asta și o s-o repartizăm din prima zi cu Slimane, ca să vadă clar în ce s-a

băgat. Homère o să organizeze special pentru ea o vizită în camerele tehnice, Bouin, dacă n-o să se transfere, o să-i facă o curte discretă, cum știe doar el, iar Locatelli, acum delegat național al UNIUNII RADICALE UFSBT-FLIP, o să încerce s-o racoleze în sindicat, expunându-i cele o mie și unu de motive de luptă pentru obținerea altor drepturi fundamentale. Ceilalți o să-i povestească diverse lucruri, cu ochi scânteietori, despre fostul lor coleg care găsisese mijlocul de a-și spori veniturile printr-o misiune de utilitate publică – care, în paranteză fie spus, încă așteaptă să preia cineva ștafeta! Cu toții o să-și amintească de anii frumoși ai promoției de la Cachan. O gașcă de nebuni! Ne distram ca lumea pe vremea aia, păpușico, până și dobitocul ăla de șef de echipă cu care-ai dat examenul stătea mai mult în pauze decât la post! Acum, că pupă-n fund direcțiunea, de-abia dacă ne mai dă bună ziua...

Partea cea mai nasoală la examenul oral e digestia. Mai ales pentru juriu, căci candidații, de obicei, mănâncă puțin, ba chiar deloc, atât de multe noduri au în stomac. Ca membru al juriului, chiar și cu burta plină după o varză cu cârnați și trei beri, trebuie să urmărești ce-ți turuie băiețașul ăsta care asudă în fața ta. E o chestiune de etică. Băiețașul se lichefiază efectiv. Apa i se scurge prin toți porii. Ca și cum candidatul ar fi un nor prea încărcat, iar atmosfera încordată a concursului

s-ar transforma încetul cu încetul în aversă. Imaginea asta a unui nor de ploaie mă alină, mă simt bine aici, uscat și la căldurică. Pleoapele mi se îngreunează. Vecinul din stânga, un conservator șef, vorbește cu o voce gravă și monotonă, care-mi amintește de ursulețul de la *Noapte bună, copii*. Îl aud certându-l pe candidatul furtunos: „A, nu, domnule, deși aveți meritul sincerității și promiteți să vă îndreptați, nu cred că puteți preține, cu cazierul dumneavoastră, să exercitați funcția de agent de contact... Dar colegul meu este șef de echipă, o știe mai bine decât mine... Nu-i așa?” Mă tem că mie mi se adresează Moș Martin; alt șef de echipă nu-i prin preajmă. Îi răspund cu o voce greoaie și cu ochii pe jumătate închiși: „Cazier? Ce-ar fi să-l angajăm pe Arsène Lupin, atunci! Domnule, puteți să tăiați meseria asta de pe listă. Regret.”

O melodie cântată la flaut pătrunde dinspre curtea exterioară. Moș Ene-mi vine pe la gene și, cu un gest gingaș, îmi presară peste cap un pumn din pulberea lui magică. M-am întrebat mereu cum de nisipul ăsta nu-ți irită ochii și care e sursa însușirilor lui adormitoare. M-am întrebat mereu de ce e somnul mai puternic decât voința de a rămâne treaz. Somnul câștigă negreșit; de fiecare dată ne prăbușim, biruiți, în brațele lui de vată.

COLECȚIA RÂSUL LUMII

Filozof fără diplomă, dar cu arta definițiilor citabile, John Lennon a conchis cândva, într-un cântec: „Viața e ceea ce ți se întâmplă în timp ce ești ocupat cu făcutul altor planuri.” Impresii asemănătoare născute protagonistează cărțile lui Beaujon, un tânăr legănat de visul de-a deveni urmașul lui Jimi Hendrix. Numai că socoteala onirică nu se potrivește cu forfota diurnă. Tânărul își calcă iluziile în picioare și devine – păzea! – agent de contact. Postul obținut prin concurs sună promițător, chiar misterios, dar maschează de fapt existența ternă a unui custode într-un muzeu. Sigur, atracții se găsesc și aici: mai o doză de cocaină cu băieții, mai o partidă de sex lângă mobila-stil, mai un conflict de muncă soldat cu luare de ostatici, mai o fantezie lascivă cu șefa de la resurse umane. Tot ce poate să dizolve plictiseala merită încercat.

În aceeași colecție:

Jacques Canimari

Catalogul obiectelor de negăsit

Măria Gărnagă

Fără cap și fără coadă

ISBN 978-973-50-1920-4

9 789735 019204